

นอบน้อมบูชาคุณ

พระพรหมวชิรญาณ
พระเทพพัชรญาณมุนี
พระราชวชิรญาณ

นอบน้อมบูชาคุณ

หนังสือธรรมโอวาท

เนื่องในวโรกาสที่ พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดี

ศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว

ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานเลื่อนและ

พระราชทานสมณศักดิ์

พระพรหมวชิรญาณ (หลวงปู่สุเมโธ)

พระเทพพัชรญาณมุนี (พระอาจารย์ชยสาโร)

พระราชวชิรญาณ (พระอาจารย์ญาณธมโม)

ในพิธีมุทิตาสักการะ

ณ วัดป่านานาชาติ ๑๒ ม.ค. ๒๕๖๔

คำนำ

เนื่องในโอกาส ที่ในปีพุทธศักราช ๒๕๖๓ ที่ผ่านมา พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดี ศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ประกาศว่า โดยที่ทรงพระราชดำริว่า พระสงฆ์ ซึ่งดำรงในสมณคุณ มีอุปการะยิ่งแก่พระศาสนา สมควรจะได้เลื่อนอิสริยยศชั้นในสมณศักดิ์สูงขึ้นมีอยู่ โดยในการนี้ได้ทรงพระกรุณาโปรดสถาปนา**พระเทพญาณวิเทศ (พระโรเบิร์ต สุขเมโธ)** ขึ้นเป็น พระราชาคณะเจ้าคณะรอง มีราชทินนามตาม ที่จารึกในหิรัญบัฏว่า **พระพรหมวชิรญาณ** และทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์ให้ **พระราชพัชรมานิต (พระฉอน ชยสาโร)** เป็น **พระเทพพัชรญาณมุนี** และมีพระบรมราชโองการโปรดพระราชทานสัญญาบัตรตั้งสมณศักดิ์ให้ **พระฟิลลิป ญาณธมโม** เป็น **พระราชาวชิรญาณ** ศิษยานุศิษย์ ทั้งฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์ มีความปีติยินดีและความซาบซึ้งใจ

เป็นอย่างยิ่งในพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ ผู้ทรงเป็นองค์เอกอัครศาสนูปถัมภก ทรงมีพระเมตตาปกแผ่แก่เหล่าพุทธศาสนิกชนทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ

ดังนั้น ทางคณะสงฆ์วัดป่านานาชาติและเหล่าทายกทายิกา จึงได้ร่วมกันจัดทำหนังสืออนุสรณ์ที่ระลึกเล่มนี้ เพื่อเป็นการแสดงออกซึ่งความสำนึกในบุญคุณต่อสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ในประเทศไทย และเพื่อเป็นการถวายเป็นกุศลแด่พระเดชพระคุณทั้งสามรูปในโอกาสอันเป็นมหามงคลครั้งนี้ด้วย

พระเดชพระคุณ**พระพรหมวชิรญาณ พระเทพพัชรญาณมุนี** และ **พระราชาวชิรญาณ** หรือ หลวงปู่สุขเมโธ **ท่านอาจารย์ชยสาโร** และ **ท่านอาจารย์ญาณธมโม** เป็นพระมหาเถระผู้มีอุปการคุณต่อวัดป่านานาชาติเป็นอย่างยิ่ง ในฐานะที่ท่านหนึ่งเป็นพระสงฆ์ผู้บุกเบิกก่อตั้งวัดป่านานาชาติ

ขึ้นในปีพุทธศักราช ๒๕๑๘ และอีกสองท่านเป็นอดีตเจ้าอาวาส
ช่วงระยะเวลาหลายปี ท่านทั้งสามได้ทุ่มเททั้งกำลังกาย และ
กำลังใจ ในการพัฒนาคณะสงฆ์ชาวต่างชาติให้มีความก้าวหน้า
และเจริญรุ่งเรืองในทางแห่ง พระธรรมวินัยอยู่ตลอด ทั้งที่
ประเทศไทยและเมืองนอก โดยการถ่ายทอดสานต่อปฏิบัติ
ขององค์หลวงปู่ชา สุภัทโท พระโพธิญาณเถร แห่งวัดหนองป่าพง
อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี จนถึงปัจจุบันนี้ ถึงแม้
ทุกวันนี้ท่านทั้งสามปฏิบัติศาสนกิจในประเทศไทย และ
ต่างประเทศอยู่อย่างมากมาย ในหลายที่ เช่นวัด ป่ารัตนวัน
อำเภอวังน้ำเขียว จังหวัดนครราชสีมา เป็นต้น แต่อดีตเจ้าอาวาส
ทั้งสามรูปนั้นยังเมตตา เดินทางมาเยี่ยมเยือนวัดเดิมของท่าน
อยู่เสมอ เพื่ออบรมสั่งสอนคณะศิษยานุศิษย์ ทั้งพระเณรและ
ญาติโยม เพื่อเตือนสติ ปัญญาและให้กำลังใจในการภาวนา
ตามหลักข้อวัตรและปฏิบัติของหลวงปู่ชา แก่รุ่นหลังอยู่ประจำ
โดยมิได้ขาดสาย

ในโอกาสอันเป็นมหามงคลนี้ จึงขออน้อมเอาหนังสือ
เล่มนี้ ซึ่งมีเนื้อหาประกอบด้วย บทพระธรรมเทศนาสั้นๆ
พร้อมด้วยภาพถ่ายในโอกาสต่างๆ ระหว่างที่ท่านพำนักอยู่ที่
วัดป่านานาชาติ เป็นเครื่องแสดงมุทิตาจิตและนอบน้อมบูชา
คุณพระเดชพระคุณทั้งสามรูปดังกล่าว ด้วยความสำนึกอย่างสูงยิ่ง
ในบุญคุณของพระเดชพระคุณทั้งสามรูป คุณูปการได้อันจะ
พึงมีจากการจัดทำหนังสือเล่มนี้ คณะศิษยานุศิษย์ขออน้อมถวาย
เป็นอาจริยบูชาแด่พระเดชพระคุณทั้งสาม ผู้เป็นพระมหาเถระ
พ่อแม่ครูบาอาจารย์ที่เคารพยิ่ง ขอให้พระเดชพระคุณท่าน
ทั้งสามจงมีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร
และเป็นที่พึ่งพิงแก่ศิษยานุศิษย์ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ
ตราบนานเท่านาน

พระครูอุบลภาวนาวิเทศ

พระครูอุบลภาวนาวิเทศ (เฮ็นนิง เกวลี)

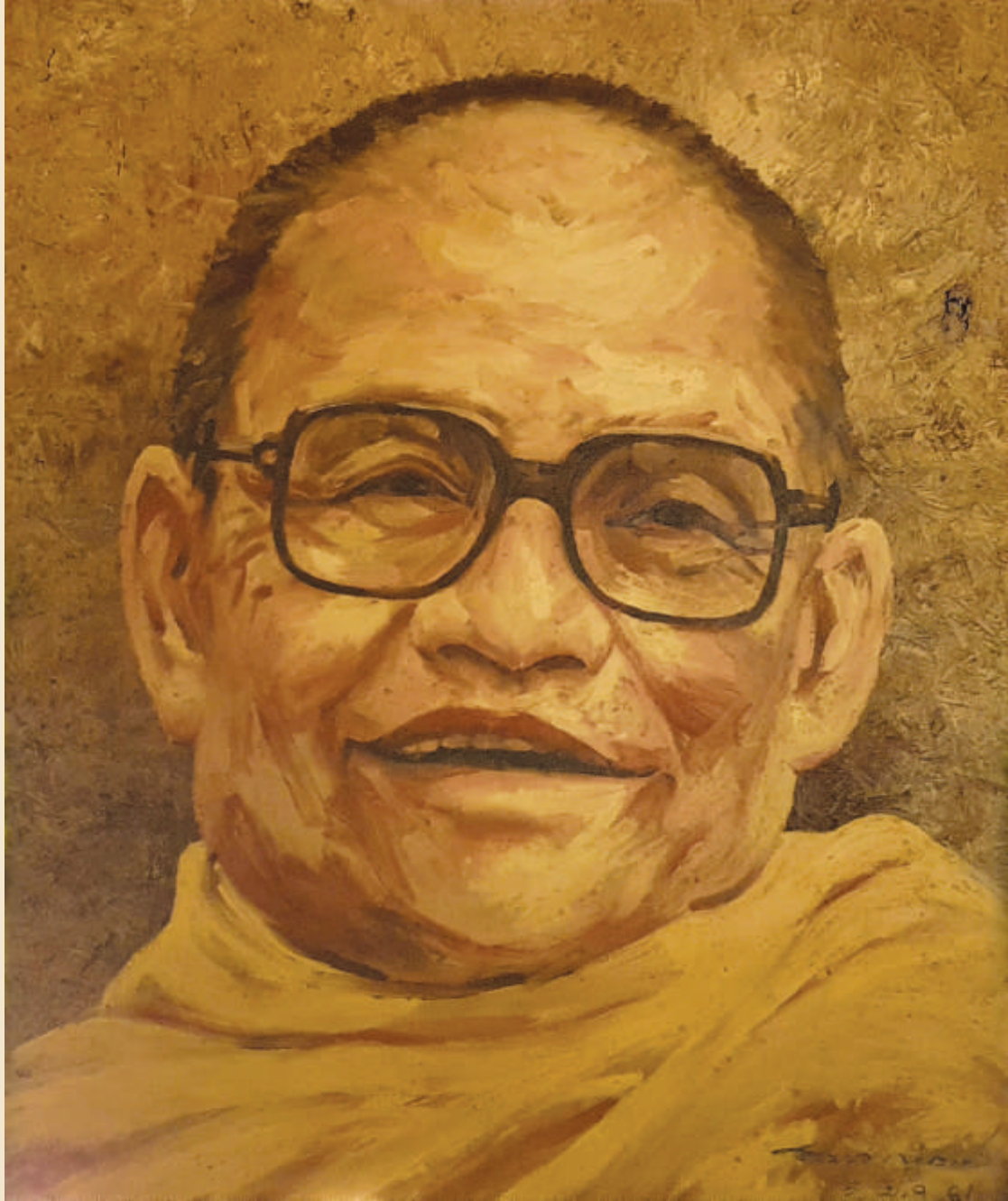
เจ้าอาวาสวัดป่านานาชาติ

พระโพธิญาณเถร

หลวงพ่อชา สุกฤโท

วัดหนองป่าพง

อุบลราชธานี

นอบน้อมบูชาคุณ

มฤตาสักการะ ณ วัดปานานาชาติ

เนื่องในวโรกาสที่ พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดี

ศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ

มหิศรภูมิพลราชวรางกูร กิติสิริสมบูรณอดุลยเดช

สยามินทราธิเบศรราชวโรดม บรมนาถบพิตร

ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์ให้

พระเทพญาณวิเทศ

เป็นพระราชาเจ้าคณะรองมีราชทินนามตามจารึกในหิรัญบัฏว่า

“พระพรหมวชิรญาณ”

และ พระราชพัชรมานิต เป็น “พระเทพพัชรญาณมุนี”

และมีพระบรมราชโองการโปรดพระราชทานสัญญาบัตร

ตั้งสมณศักดิ์ พระฟิลลิป ญาณธมโม เป็น “พระราชาวชิรญาณ”

พระพรหมวชิรญาณ

ไพศาลวิเทศศาสนิก วิชาธรรมปฏิบัติ วิชาสงฆ์วินัย
ราชมานิตวิธานคุณ มหาคณิศสร บวรสังฆาราม คามวาสี

สุเมโธ ภิกขุ (หลวงปู่สุเมโธ)

วัดอมราวดี

สหราชอาณาจักร

พระพรหมวชิรญาณ
วันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๖๓
ณ วัดป่ารัตนวัน
นครราชสีมา

พระเทพพัชรญาณมุนี

ชยสารโร กิกขุ

ที่พำนักสงฆ์บ้านไร่ทอสี

อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

พระราชพิธีรณาน

ณานธมฺโม ภิกขุ

ที่วัดป่ารัตนวัน

อำเภอวังน้ำเขียว จังหวัดนครราชสีมา

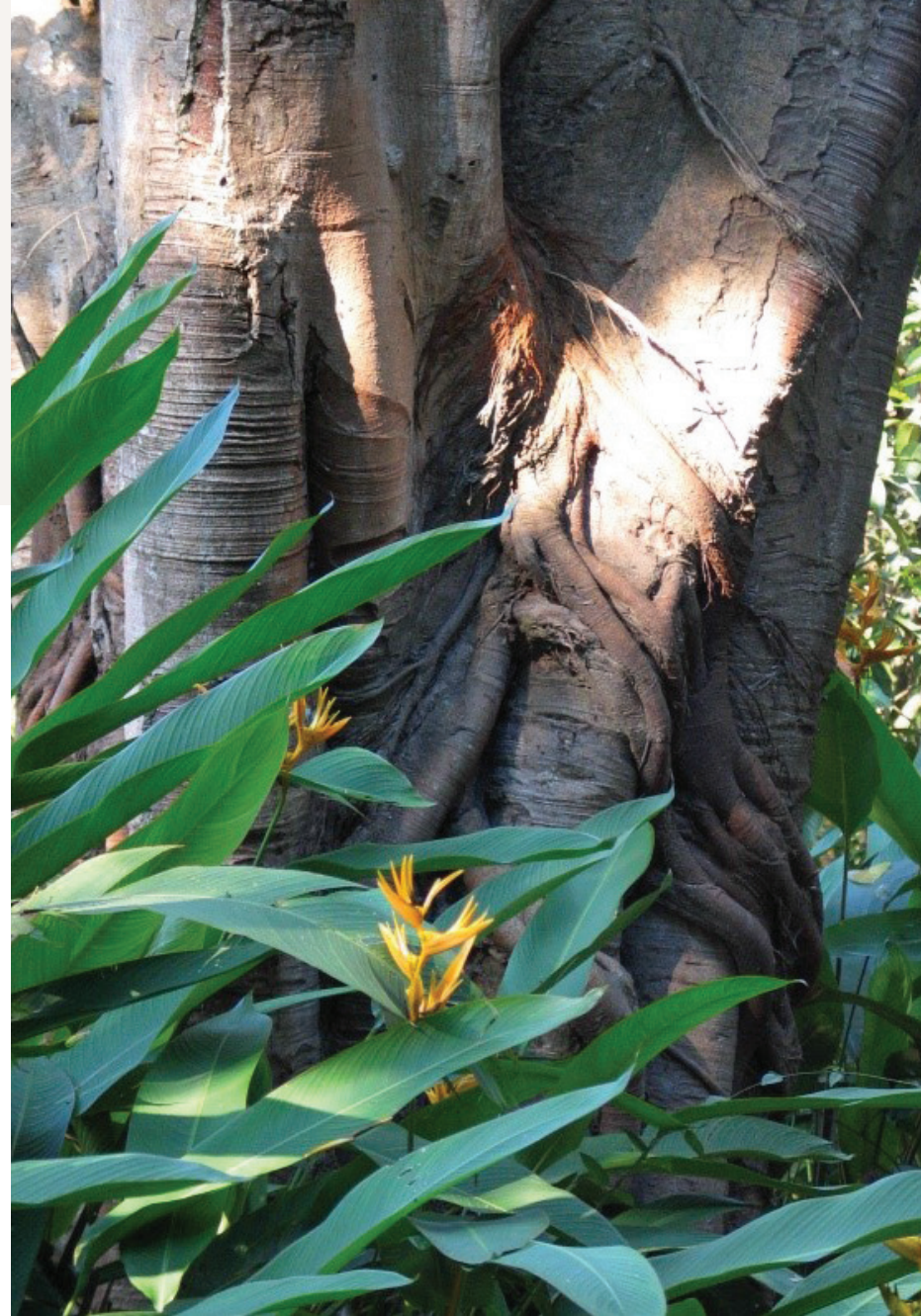

“พุทโธ” เป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้

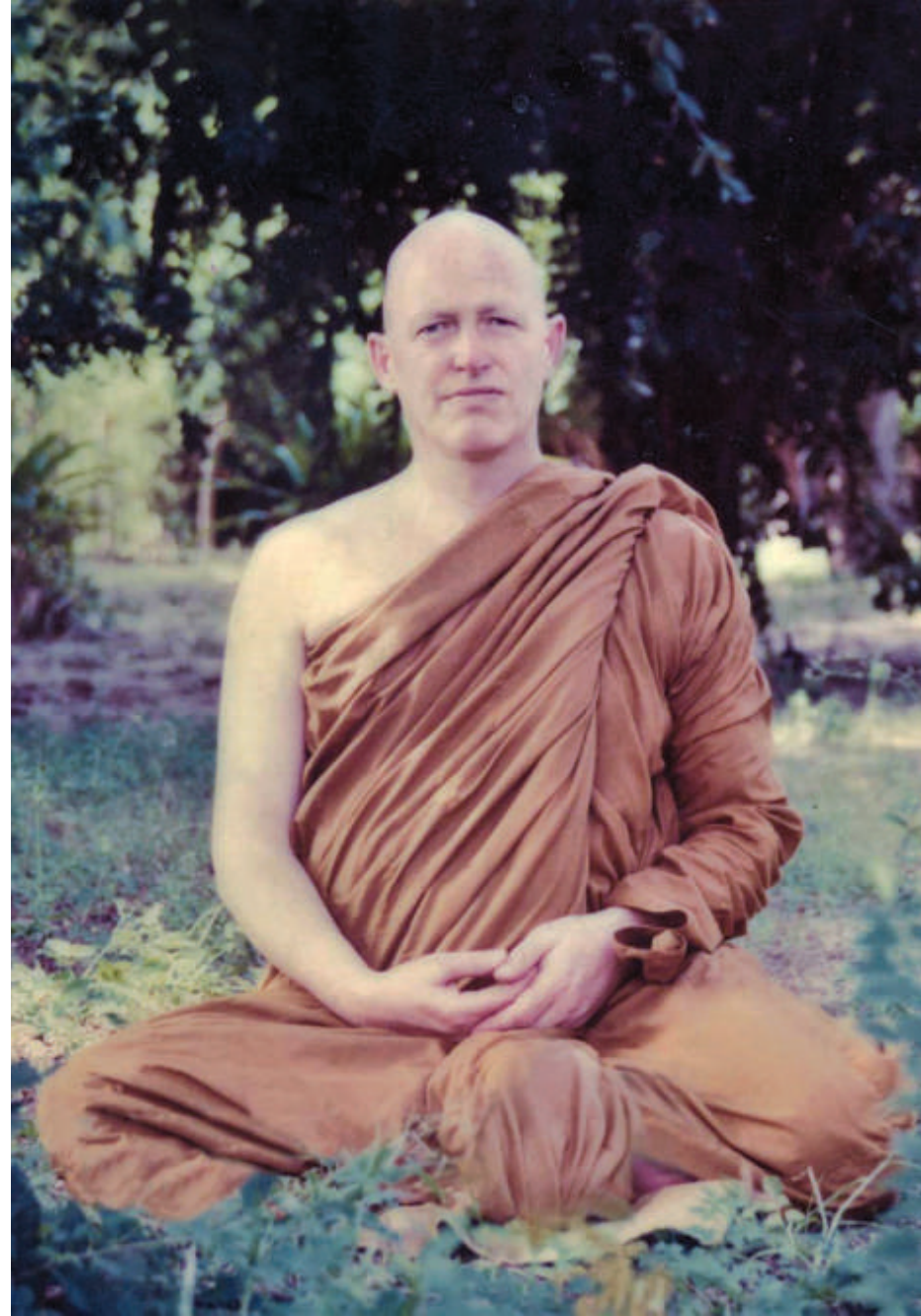
ธรรมะจากโอวาท ที่วัดหนองป่าพงและวัดป่านานาชาติ
๑๕/๑๘ ม.ค. ๒๕๖๓ โดย พระพรหมวชิรญาณ

ครั้งแรกที่เรามาอยู่วัดหนองป่าพงเมื่อ ๕๓ ปีมาแล้ว มันก็นานแล้ว เราไม่รู้ภาษาไทย ภาษาอีสาน ไม่รู้ประเพณี ไม่รู้วัฒนธรรมของคนไทย เราเป็นพระฝรั่งที่ไม่รู้เรื่อง มาวัดหนองป่าพงมาขอให้หลวงพ่อบุชาเป็นอาจารย์สอน แต่เราไม่มีภาษาที่จะสนทนาธรรมได้ หลวงพ่อบุชาก็บอกว่า สุขุมโธ ท่านต้องสร้างขันติบารมีอย่างมากนะ ท่านก็เห็นว่า นี่สุขุมโธ ขันติบารมีมันน้อยไปนะ ท่านก็พูดอย่างนี้ง่าย ๆ

ที่เราสงสัยคือเมื่อมีอารมณ์เกิดขึ้น ใครเป็นผู้ที่จะเห็น อารมณ์นั้น เราถือว่าตัวตนสุเมโธเป็นผู้ที่จะเห็นอารมณ์ได้ แต่หลวงพ่อก็บอกว่า เอา “พุทธโธ” มาแทน เอา “ผู้รู้” แทน รู้อารมณ์โกรธเป็นอย่างไร ไม่ได้เป็นของสุเมโธ แต่เป็นสังขารที่เกิดขึ้นตามเหตุตามปัจจัย ถ้าจะพิสูจน์ อย่างเป็นนี้ได้ ก็ได้ผลนะ

ในสมัยนั้นหลวงพ่อกเทศน์นาน ทุกวันทุกคืนท่านเทศน์เป็นสี่ชั่วโมงห้าชั่วโมง และท่านก็บังคับให้เราต้องนั่งพับเพียบฟังเทศน์ที่เราไม่รู้เรื่องอะไร นั่งพับเพียบตลอดห้าชั่วโมงก็เป็นทุกข์อย่างยิ่ง เพราะฝรั่งคนอเมริกาไม่เคยนั่งพับเพียบ นี่เป็นครั้งแรก เราไม่คุ้นเคยกับอิริยาบถอย่างนั้น เลยเกิดอารมณ์โกรธหลวงพ่อกุญแจอยากหนี อยากกลับไปอเมริกา แต่หลวงพ่อก็บอกให้สุเมโธพิจารณาความโกรธที่เกิดขึ้น ทนต่ออารมณ์นั้น ก็จะเห็นความดับทุกข์ได้ ท่านสอนง่ายๆ แบบนี้ แทนที่จะอบรมเป็นภาษาไทย ภาษาบาลี ภาษาอีสาน

ท่านสอนให้ เห็นตรงๆ เพื่อจะพิสูจน์เองได้โดยไม่ต้องพูด
อะไรมาก

ไม่ต้องสอนอะไรมาก เอา “พุทธโธ” เป็นที่พึ่งอาศัย
เป็น “พุทธัง ธรรมัง คัจฉามิ” เป็น “ผู้รู้” รู้ปัจจุบัน
รู้ความคิดได้ อยากกลับบ้านก็เป็นความคิดที่จะพิจารณา
ได้ เวลานั่งฟังเทศน์ของหลวงปู่ไม่รู้เรื่องก็เกิดอารมณ์
อยากกลับบ้าน แล้ว “ผู้รู้” ก็พิจารณา นี่เป็นคำศัพท์
ภาษาอังกฤษด้วยว่า อยากกลับไปอเมริกา แต่ถือว่าเป็นสิ่ง
ที่เกิดขึ้นดับไป ถ้าเรายึดถือความอยากกลับไปอเมริกาคงจะ
สึกกลับไปแล้ว คงจะไม่ได้รู้เรื่อง ไม่ได้เห็นธรรม เพราะ
ได้ทำตามความรู้สึกตามอารมณ์ในปัจจุบันที่เกิดขึ้น
แต่ “พุทธโธ” รู้ปัจจุบัน รู้สังขาร รู้คำศัพท์ที่เกิดขึ้นตาม
ความทรงจำ ซึ่งมีที่ติบ้าง ไม่ดีบ้าง ก็รู้ แต่ “ผู้รู้” ก็ไม่ได้
เป็นไปตามคำศัพท์นั้น ไม่ได้เป็นสัญญาอาการ

คำว่า “พุทธโธ” มีความหมายอย่างดียิ่ง มันเป็นเรื่อง
สติ เป็นเรื่องสัมปชัญญะ เป็นเรื่องปัญญา ความระลึกชอบ

รู้ตัวทั่วพร้อม รู้บรรยากาศเป็นอย่างไร รู้อารมณ์สบาย
ไม่สบาย และ “ผู้รู้” ไม่รักไม่รังเกียจ ไม่แสดงว่าดีหรือไม่ดี
“ผู้รู้” ยอมรับว่าอารมณ์ไม่ดีก็เป็นสังขารที่เกิดขึ้น
และดับไป

อารมณ์ดีก็เป็นสังขารที่เกิดขึ้นและดับไป โดย
สังขารทำหน้าที่ของสังขาร แต่ “ผู้รู้” ไม่ได้เป็นสังขาร เป็น
“พุทธโธ” เป็นสติ เป็นสัมปชัญญะ เป็นปัญญาที่จะนำทาง
พ้นทุกข์ได้

และเดี๋ยวนี้ชาวต่างประเทศก็เกิดศรัทธา เกิด
ความสนใจว่าต้องมีวิธีที่จะแก้ปัญหาคใจใจของทุกคน
ในประเทศเมืองนอกเขามีความเจริญด้านภายนอกมาก
อยู่แล้ว เช่นรัฐบาลก็ดี พอใช้ได้แล้ว เศรษฐกิจก็ดีเหมือนกัน
แต่คนเมืองนอกก็ยังเป็นทุกข์อยู่ เช่นที่อเมริกา พ่อแม่ก็
เป็นคนที่มิอะไรภายนอกดีพอสมควรแล้วรัฐบาลก็มั่นคง
อยู่ เศรษฐกิจก็ดี และอเมริกามีเสรีภาพ เป็นประชาธิปไตย
เป็นต้น แต่ถึงดีอย่างนั้นเรื่องนี้ก็ยังเป็นเรื่องภายนอก

และภายในคนก็ยังคงเกิดความทุกข์อยู่ เราก็ยังมีความสงสัยอยู่คิดว่าเมื่อเกิดอารมณ์โกรธก็ต้องต่อสู้กับอาการโกรธ อย่างน้อยต้องมีศีล ถ้าไม่มีศีล ไม่ถือศีลทางกายทางวาจาของเรา เราอาจจะทำตามกายตามวาจาของเราทำสิ่งที่ เป็นโทษและมันจะทำให้เรารู้สึกไม่สบายใจต่อไปก็ได้

ในเมืองไทยนี้ ศาสนาพุทธก็เป็นศาสนาประจำชาติ คนไทยมีบารมีมากอย่างนี้แล้ว แต่ศาสนาพุทธมีหลายแบบ หลายอย่าง คนไทยบางคนก็เชื่อถืออะไรง่าย ๆ ไม่ต้อง พิสูจน์ไม่ต้องปฏิบัติไม่ต้องเห็นอะไร ถ้าพระพูดอะไร ตามความเห็นของแต่ละองค์หรือตามพระไตรปิฎกเป็นต้น ทัศนียภาพเช่นสักกายทิฐิหรือความสงสัยต่างๆ เกิดได้ง่าย เพราะเราอาศัยแต่สิ่งภายนอกเช่นความเห็นของอาจารย์ หรือหนังสือต่างๆ จึงเกิดความสงสัยได้ แต่เรื่องการปฏิบัติ เป็นทางที่หลงพ่อชานะแนะนำอยู่ตลอด เมื่อเราไปหา ไปกราบเรียนท่านตั้งแต่แรก ท่านก็บอกว่า วัดหนองป่าพง เป็นวัดปฏิบัติ เพราะการปฏิบัติเป็นความสามารถของเรา

ที่จะเห็นทางโดยตรง ไม่ต้องอาศัยแต่คัมภีร์ ไม่ต้องอาศัย แต่พระองค์อื่นๆ อย่างเดียวแม้แต่ครูบาอาจารย์ที่ดี ที่จริงอาจารย์ที่เป็นประโยชน์มากที่สุดเป็นอาจารย์ที่จะ นำทางไปเห็นอริยสัจสี่ภายใน ในจิตใจของเราเอง ให้ดู อารมณ์ ดูจิตดูใจ เป็น “ผู้รู้” อาศัยแต่ “ผู้รู้” “พุทธโธ” “ธัมโม” “สังฆโม” เพื่อจะได้พ้นจากความทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย เพื่อจะได้ถึงอมตธรรม ซึ่งหมายถึงที่ไม่มีการเกิด ไม่มีการตาย เป็นจิตที่ไม่ได้เกิดไม่ได้ตาย ไม่ได้ เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างให้ เนิรมิตให้ได้ เป็นธรรมชาติ เป็นธรรมะ

เดี๋ยวนี้สุขภาพไม่ดี เป็นธรรมดาสำหรับคนแก่ ผู้มีอายุมากแล้ว สายตาไม่ค่อยดี หูไม่ค่อยดี เห็นความ เสื่อมของร่างกายเป็นของธรรมชาติ เราก็พิจารณานี้ตาม คำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้าด้วย เห็นแต่ว่าสังขารร่างกาย ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน เป็นสังขารที่เกิดขึ้นเติบโตขึ้น แก่ไป เจ็บ ตาย เป็นธรรมชาติ พิจารณาอย่างนี้ได้ประโยชน์ เพื่อ

จะพ้นจากความทุกข์ เพราะถ้าไม่รู้แบบนี้ ไม่ได้พิจารณา ด้วยปัญญา ก็เห็นร่างกายว่าเป็นตัวเป็นตนตลอด ความแก่เจ็บเป็นทุกข์ เจ็บก็เป็นทุกข์ ตายก็เป็นทุกข์ อะไร ก็สร้างให้เป็นทุกข์หมดเลย เพราะเราถือสังขารเป็นตัว เป็นตนตลอด *อวิชชาปัจจยสังขาร* อวิชชาคือความไม่รู้ ธรรม ไม่เห็นธรรม หมายความว่า เราถือรูปร่างนี้เป็นตัวตน เป็นของตนยึดถือสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปตามกฎธรรมชาติ อะไรที่เป็นสังขารก็ต้องตาย อันนี้ก็เป็นหลักธรรมชาติ จริงๆ แต่ผู้รู้ธรรมชาติ ผู้รู้ “พุทธโธ” “พุทธัง สาระณัง คัจฉามิ” ก็รู้สังขาร สังขารก็เป็นอย่างนั้น ทางกาย ตา หู จมูก ลิ้น อารมณ์เป็นอย่างไร สบายไม่สบาย เป็นผู้ชาย เป็นผู้หญิง ก็ล้วนแต่เป็นสังขารหมด แต่อะไรไม่ได้เป็น สังขาร ปัจจุบันนี้ คือ “ผู้รู้” สติสัมปชัญญะ ไม่ได้เป็น สังขาร อยู่กับผู้รู้ พุทธโธ เอาสติสัมปชัญญะเป็นที่พึ่งอาศัย เพื่อจะพ้นจากความเห็นแก่ตัว พ้นจากความเห็นว่ารูปร่างนี้เป็นตัวตน ก็จะไม่สร้าง ความทุกข์ทางจิตใจ

ปล่อยสังขารให้ทำหน้าที่ เกิดขึ้น ดับไป

ขอให้พิจารณาอย่างนี้ เพราะการปฏิบัติที่
พระพุทธเจ้ายกย่องแนะนำ ชี้ไปที่จิตใจ ถ้าเรายัง
แสวงหาพระธรรมภายนอก ก็คงจะไม่ได้เจอ คงจะไม่ได้
เห็น คงจะหลงทาง ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และ
ความนึกคิดของเรา ที่หลอกลวงเราเรื่อยๆ ไป

สติสัมปชัญญะเป็นความสามารถของเราทุกคน
ผู้หญิง ผู้ชาย พระ ขมารวาส เพื่อจะสังเกตดูว่าสิ่งต่างๆ
เป็นอย่างไร เวลาเราดูจิต ดูอารมณ์ จิตใจในปัจจุบันก็จะ
เห็นว่าจิตใจ อารมณ์ทางจิตใจ มันเปลี่ยนไปอยู่เสมอ
บางทีก็สบาย บางทีก็เปลี่ยนเป็นไม่สบาย ดี ชั่ว สว่าง มีด
มันเป็นเรื่องสังขาร และพระพุทธเจ้าทรงอบรมสั่งสอน
สาวกทั้งหลายอยู่เสมอว่าสังขารทั้งหลายไม่เที่ยง สังขาร
คือทุกสิ่งทุกอย่าง ร่างกายก็เป็นสังขาร ตา หู จมูก ลิ้น กาย

อารมณ์ทางจิตใจก็เป็นสังขารหมด จึงต้องเอา “พุทธโธ” เป็น ไตรสรณะเป็นที่พึ่งเป็น “พุทธัง สรรณัง คัจฉามิ” ในปัจจุบันนี้

“พุทธโธ” การรู้สังขาร ไม่ได้เป็นสังขาร หมายความว่า ความสามารถของเราที่จะเอาสติสัมปชัญญะมาเป็น ที่พึ่งที่อาศัยของเราในปัจจุบัน ก็จะได้เห็นว่าสังขารเกิดขึ้น และดับไป แต่สังขารจะเห็นสังขารไม่ได้ ถ้าเราคิดว่า เราเป็นบุคคล เป็นคนนี่ เป็นคนนั้น ถือทิฐิมานะ ถือ สักกายทิฐิ มีตัวมีตน เราจะเห็นสังขารไม่ได้ เพราะ ตัวตนเห็นสังขารไม่ได้ ตัวตนเป็นสังขาร สังขารจะเห็นเอง ไม่ได้ สังขารจะเป็นสังขารเองไม่ได้ แต่ใครจะเห็นสังขาร ก็ต้องถามตัวเองปัจจุบันที่จะเห็นสังขารได้ ก็อาศัย สติสัมปชัญญะความรู้ตัวทั่วพร้อมสิ่งนี้เป็นธรรมชาติ ไม่ได้เป็นสิ่งที่เราสร้างให้ เนรมิตขึ้น ทำขึ้น เป็นธรรมชาติ

ที่ไม่เกิดแล้ว เป็นธรรมชาติ ที่ไม่เป็นแล้ว เป็นธรรมชาติ
ที่ใช้คนทำไม่ได้แล้ว เป็นธรรมชาติ ที่ปรุงแต่งไม่ได้แล้ว
เป็นอมตธรรม เป็นเรื่องปัจจุบัน

และวันนี้โยมชาวบ้านมาจากหลายแห่งหลายหน
วันนี้เป็นวันพิเศษที่จะได้อยู่วัดป่านานาชาติเพื่อจะปฏิบัติ
เพื่อจะได้พิสูจน์คำสอนของพระพุทธเจ้า หลวงพ่อชา
เคยกล่าวไว้บ่อย ท่านบอกว่า อย่าไปเชื่อง่าย ธรรมเป็นสิ่งที่
พิสูจน์ได้ **“พุทธโธ”** เป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้ ใช้ได้

คำศัพท์ว่า **“พุทธ”** - **“โธ”** สองคำนี้มีความหมาย
ว่า สติสัมปชัญญะ ปกติเราก็เอาสติมาใช้เพื่อจะเห็นสิ่ง
ภายนอก เช่นเราเห็นดอกไม้ เห็นพระสงฆ์ เห็นอะไรนี้ก็เป็น
สติเหมือนกัน แต่เป็นสติที่ส่งไปภายนอก สติหรือจิตที่
ส่งออกนอกเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ ผลอันเกิดจากจิตที่
ส่งออกนอกเป็นทุกข์ และก็ทุกข์ก็เป็นอริยสัจที่หนึ่ง

เวลาพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วท่านทรงแสดงธรรมแก่พระ
ปัญจวัคคีย์ ท่านตรัสว่า “**ทุกข์มีอยู่**” แล้วก็ตั้งชื่อว่าเป็น
อริยสัจที่หนึ่ง

ความทุกข์เป็นธรรมดา ทุกคนมีความทุกข์ เศรษฐี
มหาเศรษฐี พระเจ้าแผ่นดินคนมั่งมี คนจน คนธรรมดา
ผู้หญิงผู้ชาย ในสมัยก่อน สมัยโบราณ ทั้งในปัจจุบันเดี๋ยวนี้
ความทุกข์เป็นสิ่งธรรมดาสำหรับพวกเราที่เป็นมนุษย์
ส่วนมากมนุษย์ทั้งผู้ชายผู้หญิงก็ถือร่างกายเป็นตัวตน
และการยึดถือร่างกายเป็นตัวเป็นตน ก็เป็นเหตุให้เกิดทุกข์
พอเราส่งจิตออกไปภายนอกไม่รับรู้ร่างกายนี้ตามที่
ประสบอยู่ในปัจจุบัน มันก็เป็นตัวเป็นตนเป็นของเราของเรา
เราสร้างโลกียธรรมโดยอวิชชา *อวิชชาปัจจัยสังขาร*
ความไม่รู้ทำให้ เนรมิตให้สร้างให้เกิดสังขารถึงวิญญูณ
จะหลอกลวงวิญญูณอย่างเป็นนามรูป *สหายตนะ ผัสสะ*

เวทนา ตัณหาอุปาทาน และผลเกิดจากอุปาทานอย่างนี้
เป็นภพ แล้วก็ เป็น *ชาติ ชรา มรณะ โสกะปริเทวะ*
ทุกขะโทมนัสอุปายาส จิตที่ส่งออกนอกเป็นเหตุให้
เกิดทุกข์ และผลอันเกิดจากที่ส่งจิตออกนอกเป็นทุกข์
ถ้าเราไม่ได้ส่งจิตออกภายนอกเมื่อมีสัมปชัญญะรู้ตัวทั่วพร้อม
จะเห็นว่าปัจจุบันก็เป็นอย่างนี้เอง จิตจะเห็นจิตได้ จิตไม่
เกิดไม่ดับไม่มีลักษณะ มีแต่รู้อยู่ในปัจจุบัน ที่จะเห็น
อารมณ์ของจิตที่เกิดตัวตนอยู่ อารมณ์เช่นความโลภ
ความโกรธ ความหลง อยากได้ อยากมี อยากเป็น ชอบ
ไม่ชอบ รัก เกลียด อะไรต่างๆ อย่างนี้ อารมณ์มันก็เปลี่ยนไป
ตามเหตุตามปัจจัย แต่ผู้รู้ไม่เปลี่ยนแปลงตามเหตุตามปัจจัย
เป็นสติสัมปชัญญะในปัจจุบันเมื่อจิตไม่ส่งออกนอก จิตจะเห็น
จิตได้ พอจิตเห็นจิตได้แล้ว ผลอันเกิดจากจิตที่เห็นจิต
เป็นนิโรธ เป็นความดับทุกข์ ความดับทุกข์นี้ก็ต้องพิสูจน์
ในจิตใจของตนเองด้วย

ประวัติ

พระพรหมวชิรญาณ (โรเบิร์ต สุมเมโธ)

ชื่อ พระพรหมวชิรญาณ (โรเบิร์ต สุมเมโธ) ฉายา สุมเมโธ อายุ ๘๖ ปี พรรษา ๕๔ เป็นพระลูกศิษย์ชาวตะวันตกรูปแรกของ พระโพธิญาณเถร (ชา สุภทฺโท) และเป็นพระมหาเถระที่มีปฏิปทานำเคารพเลื่อมใส ถ้ำรงไว้ซึ่งข้อวัตรปฏิบัติของครูบาอาจารย์สายวัดป่ากรรมฐานอย่างเสมอต้นเสมอปลาย พร้อมทั้งปฏิบัติศาสนกิจเผยแผ่พระพุทธศาสนาในประเทศไทยนานกว่า ๓๔ ปี ด้วยความเสียสละเพื่อคณะสงฆ์ ส่งผลให้เกิดวัดป่าสายกรรมฐานมากกว่า ๒๐ แห่ง ประดิษฐานในประเทศไทย อังกฤษ สวิตเซอร์แลนด์ อิตาลี โปรตุเกส สหรัฐอเมริกา แคนาดา ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์

สถานะเดิม

ชื่อ โรเบิร์ต คาร์ นามสกุล แจ็คแมน (Robert Karr Jackman) เกิดที่เมืองซีแอตเทิล รัฐวอชิงตัน (Seattle, Washington) ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๗

การศึกษา

วิทยฐานะ ปริญญาโท ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา เอเชียศึกษา จากมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์ (University of California, Berkeley) พ.ศ. ๒๕๐๖

บรรพชา

เมื่อวันที่ ๒๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๙ ณ วัดศรีสะเกษ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย พระราชปริชาญาณมุนี (นวน เขมจารี) เจ้าคณะจังหวัดหนองคาย เป็นพระอุปัชฌาย์

อุปสมบท

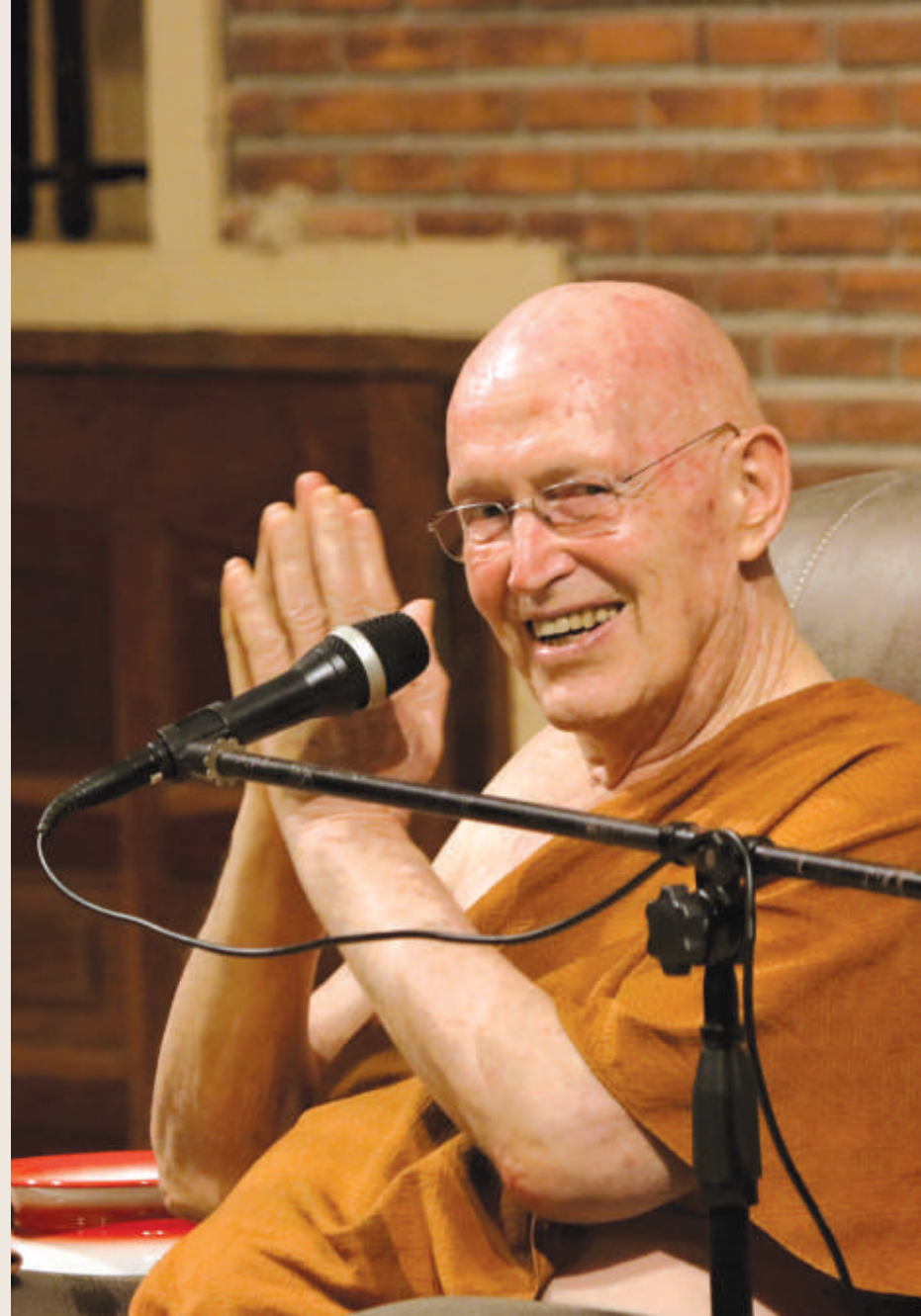
เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๐ ณ วัดศรีสะเกษ
ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย

พระราชปริษาญาณมุนี (นวน เขมจารี) เจ้าคณะจังหวัด
หนองคาย เป็นพระอุปัชฌาย์

พระมหาสมพร เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระเทียง เปสโล
เป็นพระอนุสาวนาจารย์

การงานของคณะสงฆ์

- พ.ศ. ๒๕๑๐ เดินทางไปถวายตัวเป็นศิษย์พระโพธิญาณเถร (ชา สุภทฺโท) วัดหนองป่าพง อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี
- พ.ศ. ๒๕๑๑ ช่วยสร้างวัดถ้ำแสงเพชร อำเภอเมือง จังหวัดอำนาจเจริญ ซึ่งเป็นวัดสาขาที่ ๕ ของวัดหนองป่าพง
- พ.ศ. ๒๕๑๘ สร้างวัดป่านานาชาติ อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี และเป็นเจ้าอาวาสรูปแรก
- พ.ศ. ๒๕๒๐ รับนิมนต์จากมูลนิธิกิจการสงฆ์แห่งประเทศไทย อังกฤษ (English Sangha Trust) ให้เดินทางไปเผยแผ่

พระพุทธศาสนาพร้อมกับพระโพธิญาณเถรที่ประเทศอังกฤษ

- พ.ศ. ๒๕๒๑ ได้รับมอบหมายจากพระโพธิญาณเถรให้อยู่จำวัดที่วิหารแฮมพ์สเต็ด (Hampstead Vihara) กรุงลอนดอน ซึ่งเป็นพุทธวิหารของมูลนิธิกิจการสงฆ์แห่งประเทศไทยเพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาทสายวัดป่ากรรมฐานของไทยแก่ชาวตะวันตก และเป็นที่พึ่งทางจิตใจของชาวพุทธที่ย้ายถิ่นฐานไปอาศัยอยู่ในทวีปยุโรป อาทิเช่น ชาวไทย ชาวลาว ชาวเขมร ชาวเวียดนาม และชาวศรีลังกา
- พ.ศ. ๒๕๒๒ สร้างวัดป่าจิตตวิเวก (Chithurst Buddhist Monastery) มณฑลซัสเซกส์ตะวันตก (West Sussex) ประเทศอังกฤษ บนพื้นที่กว่า ๓๗๐ ไร่ อยู่ในเขตป่าที่อุดมสมบูรณ์ชื่อว่า ป่าแฮมเมอร์วูด (Hammer Wood) และเป็นเจ้าอาวาสวัดป่าจิตตวิเวก ซึ่งเป็นวัดป่าแห่งแรกในยุโรป
- พ.ศ. ๒๕๒๓ ได้รับตราตั้งเป็นพระอุปัชฌาย์จากคณะสงฆ์ไทย ปฏิบัติหน้าที่เป็นประธานและรับผิดชอบในการให้บรรพชาอุปสมบทตามกฏมหาเถรสมาคมอย่างต่อเนื่องใน

ประเทศอังกฤษ อิตาลี สวิตเซอร์แลนด์ สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์

- พ.ศ. ๒๕๒๓ สร้างวัดป่าฮาร์ทริด (Hartridge Buddhist Monastery) มณฑลเดวอน (Devon) ประเทศอังกฤษ บนพื้นที่ ๕๕ ไร่ โดยมอบหมายให้พระลูกศิษย์ดูแล
- พ.ศ. ๒๕๒๔ สร้างวัดอรุณรัตน์คีรี (Aruna Ratanagiri) มณฑลนอร์ธัมเบอร์แลนด์ (Northumberland) ประเทศอังกฤษ โดยมอบหมายให้พระลูกศิษย์ดูแล
- พ.ศ. ๒๕๒๗ - พ.ศ. ๒๕๕๔
สร้างวัดอมราวดี (Amaravati Buddhist Monastery) พร้อมทั้งศูนย์ปฏิบัติธรรมบนพื้นที่ ๗๕ ไร่ มณฑลฮาร์ทฟอร์ดเชียร์ (Hertfordshire) ประเทศอังกฤษ และย้ายจากวัดป่าจิตตวิเวกมาเป็นเจ้าอาวาสวัดอมราวดี
 - พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์และพระบรมวงศานุวงศ์ ทรงถวายทรัพย์ส่วนพระองค์เพื่อร่วมสร้างวัดไทยในประเทศอังกฤษทั้ง ๔ แห่ง คือ

วัดป่าจิตตวิเวก วัดอรุณรัตนคีรี วัดอมราวดี และวัดป่าฮาร์ทริด

- สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี (สมเด็จพระย่า) ทรงถวายทรัพย์ส่วนพระองค์เพื่อร่วมสร้างวัดจิตตวิเวก และวัดอมราวดี
- สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ทรงเสด็จมาเป็นองค์ประธานในพิธีผูกพัทธสีมาและฉลองพระอุโบสถของวัดอมราวดี ในปี พ.ศ. ๒๕๔๒

ปัจจุบัน วัดอมราวดีมีชาวต่างชาติจากประเทศต่างๆ แทบทุกทวีปเดินทางมาศึกษาและปฏิบัติธรรมเป็นจำนวนมาก จนกลายเป็นศูนย์กลางในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาทจากประเทศไทย

- พ.ศ. ๒๕๒๙ สร้างวัดป่าโพธิญาณาราม (Bodhinyanarama Monastery) บนพื้นที่ ๓๑๙ ไร่ ในเขตพื้นที่ป่าอนุรักษ์ในหุบเขาสโตคส์ (Stokes Valley) เมืองเวลลิงตัน (Wellington) ประเทศนิวซีแลนด์

- พ.ศ. ๒๕๓๑ สร้างวัดธรรมपालะ (Dhammapala Monastery) เมืองโคนอล์ฟเงิน (Konolfingen) ประเทศสวิตเซอร์แลนด์
- พ.ศ. ๒๕๓๔ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี พระราชทานรางวัลเสมาธรรมจักร แต่ผู้ทำคุณประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา
- พ.ศ. ๒๕๓๘ สร้างวัดอภัยคีรี (Abhayagiri Monastery) บนเนื้อที่กว่า ๓๗๐ ไร่ ในพื้นที่ป่าสมบูรณ์ของเมืองเรดวูดวัลเลย์ (Redwood Valley) รัฐแคลิฟอร์เนีย (California) ประเทศสหรัฐอเมริกา
- พ.ศ. ๒๕๔๐ สร้างวัดสันตจิตตาราม (Santacittarama Monastery) เมืองไรเอติ (Rieti) ประเทศอิตาลี บนพื้นที่ ๗๐ ไร่

ปัจจุบัน เป็นประธานสงฆ์วัดป่ารัตนวัน อำเภอวังน้ำเขียว จังหวัดนครราชสีมา

สมณศักดิ์

- พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะ ที่ “พระสุเมธจารย์” สำหรับผู้ทำคุณประโยชน์ต่อพระศาสนาและประเทศชาติเป็นกรณีพิเศษ เนื่องในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงเจริญพระชนมพรรษา ๖๕ พรรษา ในวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ นับเป็นพระชาวตะวันตกกลุ่มแรกที่ได้รับสมณศักดิ์ให้เป็นหนึ่งในพระราชาคณะของคณะสงฆ์ไทย
- พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์เป็นกรณีพิเศษ เป็นพระราชาคณะชั้นราชที่ “พระราชสุเมธจารย์” ในฐานะพระสงฆ์ผู้บำเพ็ญคุณประโยชน์ต่อพระศาสนาและประเทศชาติ เนื่องในโอกาสที่สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงเจริญพระชนมพรรษาครบ ๖ รอบ ๗๒ พรรษา ในวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

- พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้รับพระราชทานสัญญาบัตรตั้งสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะชั้นเทพที่ “พระเทพญาณวิเทศ” เนื่อง ในโอกาสพระราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษา พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้า เจ้าอยู่หัว ในวันที่ ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๒
- พ.ศ. ๒๕๖๓ ได้รับพระกรุณาโปรดสถาปนา ขึ้นเป็น พระราชาคณะเจ้าคณะรอง มีราชทินนามตามที่จารึกในหิรัญบัฏ ว่า “พระพรหมวชิรญาณ ไพศาลวิเทศศาสนกิจ วิจิตรธรรม ปฏิภาณ วิปัสสนาญาณวงศวิสิฐุ ราชมานิตวชิราลงกรณ มหาคณิสสร บวรสังฆาราม คามวาสี” ในวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๓

ฝรั่งไทย ใจเดียวกัน

ธรรมโอวาท โดยพระราชวชิรญาณ
แสดงที่วัดป่านานาชาติ ๒๕๕๒

กระผมดีใจที่ได้มีโอกาสต้อนรับท่านทั้งหลายในโอกาสนี้ เพราะเราเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยกัน มีศรัทธามาบวชในผ้าเหลือง พวกเรามาจากหลายหมู่บ้าน หลายอำเภอ หลายจังหวัด และหลายประเทศมารวมกัน มาบวชในพุทธศาสนาเช่นเดียวกัน เพราะใจเรา มั่นใจเดียวกัน เรามีทุกข์เดียวกัน และเรามีศรัทธาที่จะพ้นจากทุกข์เดียวกัน ในโอกาสนี้ผมขอเริ่มต้นโดยการขออภัย หากว่าสถานที่ไม่สะดวก เราจะเป็นไปแบบสบายๆ เป็นกันเอง

คนต่างประเทศทุกวันนี้จำนวนมากกำลังสนใจเรื่องจิต ที่จะช่วยให้ชีวิตมีความสุข ประเทศเขาเจริญพอสมควรในทางวัตถุ แต่เขาก็ยังไม่พบความสุขที่แท้จริง เขาก็ยังทุกข์ เขาก็กำลังหันมาหาพระ เพราะสนใจเรื่องชีวิตของตน ถ้าถามพระฝรั่งที่มาจากวัดป่านานาชาตินี้ ว่ามาสนใจพระพุทธศาสนาเพราะเหตุใด ส่วนมากท่านจะบอกว่าสนใจเรื่องการภาวนา สนใจเรื่องการนั่งสมาธิเพื่อทำจิตให้สงบ ในมุมมองพุทธศาสนาฝรั่งก็สนใจแค่อยอดของธรรม เมื่อสนใจเรื่องจิต เรื่องการนั่งภาวนา วิธีที่จะทำให้จิตสงบ ก็ต้องสนใจเรื่องศีลด้วย สนใจเรื่องทานด้วย สนใจเรื่องปัญญาด้วย และจะเกิดความเข้าใจคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราชัดเจนมากขึ้น

เมื่อสมัยที่ผมเรียนหนังสือในมหาวิทยาลัย ผมเรียนชีววิทยาสนใจเรื่องชีวิตของมนุษย์ ชีวิตของสัตว์ สนใจเรื่องธรรมชาติ ผมก็พยายามศึกษาธรรมชาติทั้งภายนอก

และภายใน ผมจึงเห็นว่าเรายังไม่มีความสุขที่แท้จริง ในชีวิต ยังไม่มีความสุข ผมดูเพื่อนมนุษย์ทั้งหลาย ก็ยังไม่พบสักคนหนึ่งในโลกนี้ที่มีปัญญาอันแท้จริง ที่สามารถจะดับทุกข์ได้ ผมจึงเกิดความสงสัย สมัยนั้นตอนเป็นโยมก็สงสัยว่าความสุขอยู่ที่ไหน มนุษย์ที่มีปัญญาอันแท้จริงอยู่ที่ไหน พอดีมีโอกาสนั่งเรือหนึ่งชื่อเรื่องพระพุทธานุชา และได้อ่านคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงรู้ว่าพระพุทธเจ้าเป็นผู้มีปัญญาแท้ เพราะท่านชี้ทุกข์ เหตุแห่งทุกข์ การดับทุกข์ และหนทางดับทุกข์ให้เรา จึงเกิดศรัทธาและตั้งใจแสวงหาครูบาอาจารย์ จนได้มาถึงเมืองไทย เพราะได้รู้มาว่า เมืองไทยเป็นประเทศที่สมบูรณ์ด้วยพระพุทธานุชา แล้วยังมีครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ผมก็อยากจะศึกษากับท่าน จึงมีโอกาสดำเนินมาพบหลวงพ่อบุชา ได้บวชกับท่าน และมอบกายเป็นศิษย์ของท่านเพื่อให้ท่านอบรมสั่งสอน ผมสนใจเรื่องการภาวนา

แต่ผมก็เห็นว่าผมจะเอาจิตอย่างเดียวโดยไม่สนใจการฝึกกายและวาจาไม่ได้ ผมจะต้องอยู่ในขอบเขตของวินัย การฝึกจิตให้สงบก็ต้องฝึกกายกับวาจาให้สงบไปด้วย ต้องมีกิริยามารยาทที่สมควรของสมณะ

ได้มาอยู่วัดหนองป่าพงกับหลวงพ่อบุชาที่ทราบเหมือนกัน ท่านทราบชาวฝรั่ง ฝึกอบรมสั่งสอนให้เปลี่ยนทุกสิ่งทุกอย่าง เปลี่ยนทั้งอาหาร ภาษา ดินฟ้าอากาศ วัฒนธรรม กิริยา มารยาท เหมือนที่เราตายแล้วเกิดใหม่ ตายจากฆราวาสมาเกิดเป็นพระ ตายจากฝรั่งมาเกิดเป็นคนไทย ต้องทานอาหารเหมือนคนไทย ต้องอยู่ในสถานที่เดียวกัน จึงถือว่าชีวิตเก่าตายไปแล้ว แล้วมาเกิดใหม่ ถ้าเรายอมเปลี่ยนแปลงบางสิ่งบางอย่างก็เกิดผลดี อยู่เหมือนกัน ทำให้เราเกิดปัญญาที่จะปรับปรุงตัวเอง ต้องใช้สติปัญญาที่จะแก้ไขปัญหาต่างๆ ในการมาอยู่ในที่ใหม่ มาอยู่ที่วัดหนองป่าพงครั้งแรกลำบากมาก เนื่องจาก

มีปัญหาหลายอย่าง เรื่องภาษาเรื่องดินฟ้าอากาศ แต่ผมก็มีศรัทธา และผมเห็นผลจากการประพฤติปฏิบัติ เพราะผมเห็นหลวงพ่อบุชาเป็นผู้ที่มีความสงบเยือกเย็น มีสติ ปัญญาพร้อม และท่านเป็นผู้ที่ผมไว้วางใจได้เต็มที่ ผมมีศรัทธาในตัวท่าน เห็นว่าท่านเป็นพระสุปฏิปันโนแท้จริงในโลกนี้ ยังมีคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าที่สมบูรณ์แบบ และมนุษย์ย่อมบรรลุถึงธรรมะนี้ได้ หากปฏิบัติตามเส้นทางที่ท่านวางไว้ ผมจึงมีศรัทธาในตัวท่านและปฏิบัติต่อไป

หลังจากที่อยู่เมืองไทยมาได้ ๑๕ ปี ก็ได้ไปอยู่ที่ออสเตรเลียไปสอนธรรมะที่เมืองนอก เพื่อจะได้คิดขบคิดบางอย่างไปอยู่ที่ออสเตรเลียก็เหมือนกับเราตายแล้วเกิดใหม่เหมือนกัน เพราะฝรั่งเขาไม่รู้จักพระ ไม่รู้จักพระพุทธศาสนา ไม่รู้จักการใส่บาตร ไม่รู้จักวัฏนธรรม ไม่รู้ว่าถูกตัวพระไม่ได้หลายอย่างก็ต้องระวัง และหลายอย่างก็ต้องฟังศีลธรรมและวินัยของผมให้แน่นให้สมบูรณ์

เพื่อจะเอาตัวรอดให้ได้

ตอนที่พระเจ้าไปออสเตรเลียใหม่ๆ เราไปไม่ใช่เพราะอยากไป แต่เพราะญาติโยมเขานิมนต์ไป เขาหิวธรรมดา ตอนแรกเขาให้อยู่บ้านเล็กๆ ต้องอดทน บางวันโยมไม่มาถวายอาหารต้องอดเอา มันก็ลำบาก เพราะไม่มีผู้อื่นมาถวาย แต่เรามีศรัทธาเราคิดว่าถ้าเรารักษาศีลของเราเสมอไป บารมีพระพุทธเจ้าก็จะรักษาเรา อยู่ต่อมาจนเขาซื้อที่ดินถวายสัก ๒๕๐ ไร่ เป็นป่าไม่มีกุฏิ ไม่มีศาลาอะไรสักอย่าง ไปแขวนกลดในป่า ที่วัดมีจิงโจ้เยอะก็ต้องไปอยู่ในป่ากับจิงโจ้ อากาศหนาวก็ต้องอาบน้ำในลำห้วย แล้วพระก็ต้องลงมือสร้างกุฏิสร้างศาลาเอง และต้องสั่งสอนเขา แต่เวลาเราไปสอนเขาก็ไม่ใช่ว่าสอนคนที่รู้เรื่องไม่เหมือนเมืองไทย เราสอนคนที่ไม่รู้อะไรสักอย่าง ไม่รู้จักการกราบการไหว้ ไม่รู้จักการถอดรองเท้าก่อนเข้าในศาลา ถึงขนาดไม่รู้ว่าจะบวชทำไม ไม่รู้ว่าโกนหัวเพราะอะไร

ไม่รู้ว่าเราห่มผ้าอย่างนี้เพราะอะไร ไม่รู้ว่าพระพุทธเจ้าสอนอะไร ไม่รู้อะไรสักอย่าง แต่ความไม่รู้มันก็มีความน่าสนใจเหมือนกันก็เหมือนที่แห่งใหม่ ซึ่งเราไปทำอะไรก็ได้ แล้วถ้าคนฉลาดไปอยู่ในที่แห่งใหม่ ก็จะได้ตั้งเป็นศูนย์ เป็นบ้านได้ สร้างอะไรก็ได้ในที่ใหม่นั้น ที่เก่าอาจจะรกแล้ว สิ่งทั้งหลายทั้งปวงมันก็ยากที่จะทำ มีแต่ต้องแก้ไข ปรับปรุงบูรณะ แต่การสร้างของใหม่มันก็ยากอีกแบบ ซึ่งที่เมืองนอกมันก็เป็นที่ใหม่ และคนเริ่มสนใจ เมื่อเขามาหาเรา เขาจะมาด้วยความสนใจในการภาวนาเป็นข้อแรก ถ้าเขาสนใจเรื่องการภาวนา แต่เราไปพูดเรื่องศีล เขาก็ลุกหนี เพราะมันไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการ

หลวงพ่อกษานก็เลยให้ข้อคิดว่า ถ้าหากว่าคนเขามาขอขมนม ก็ต้องให้ขมนมเขาสิ ถ้าเขามาขอข้าวต้ม ก็ให้ข้าวต้มไป ถ้าเขาขอแกงเราก็ให้แกงไป ถ้าเขามาขอขมนมแล้วเราให้อาหารเผ็ดไป เขาก็ไม่เอา เมื่อเขามาขอ

ฝึกสมาธิกรรมฐาน เราก็สอนอันนั้นซะก่อน เมื่อเขานั่งสมาธิแล้วเกิดจิตสงบ จิตสบาย จิตเยือกเย็น เขาเห็นผลจากการประพฤติปฏิบัติในจิตของเขาเอง รู้เอง เห็นเอง เขาก็จะเกิดศรัทธาในคำสอนเกิดศรัทธาในคนสอน และเกิดศรัทธาในพระที่สอนเขาด้วย

เมื่อเขาเกิดศรัทธาแล้ว เราจึงสอนเรื่องอื่นได้ เช่น สอนว่าถ้าอยากจะรักษาความสงบอันนี้ให้สม่ำเสมอ ก็ต้องเป็นผู้ที่ใจดี เอื้อเฟื้อ ใจบุญสุนทาน ฉลาดในการทำ ความดี การรักษาความดีนั้น จะเป็นเหตุให้จิตใจเอิบอímในกุศลธรรม ความเอื้อเฟื้อในกุศลธรรมนั้น จะทำให้จิตใจสงบได้ง่าย เมื่อมีโอกาสก็สอนอย่างนี้ สอนเรื่องการให้ทาน เมื่อเขาเข้าใจเรื่องการให้ทานแล้ว และเขาได้รับความสงบแล้ว เราก็มีโอกาสที่จะสอนเขาต่อว่า ถ้าหากเราต้องการความสงบเจริญยิ่งขึ้นต้องมีศีลธรรมเป็นพื้น คือต้องไม่เบียดเบียนตัวเอง ไม่เบียดเบียน

คนอื่น เมื่อเขาเข้าใจแล้ว และนำไปประพจน์ปฏิบัติเขาก็มีศรัทธา เขาจะทำอย่างนั้นตลอดไปอย่างสม่ำเสมอ ตอนแรกเขาจะยังไม่ขอศีล บางครั้งใช้เวลา ๒-๓ ปี จึงจะมาขอศีล เวลาเขาขอศีล ๕ แล้ว เขาถือว่าเป็นเรื่องสำคัญเรื่องใหญ่มาก เป็นการสมาทานตัวเองเป็นชาวพุทธแล้ว จะขอพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะแท้จริงแล้ว ถือว่าเป็นชาวพุทธตลอด สำหรับฝรั่ง อันนั้นเป็นเรื่องใหญ่ เพราะบางครั้งมันเป็นเรื่องของการเปลี่ยนศาสนา หรือเปลี่ยนจากผู้ที่ไม่มีศาสนากลับเป็นผู้ที่มีศาสนา เขาก็เลยถือว่าเป็นเรื่องสำคัญ และเมื่อเขาสมาทานศีลแล้ว เขาจะถือแบบเคร่งครัดมากเข้มงวดมาก และเขาจะไม่มาขออีก นอกจากมีปัญหาที่เขาพลาดพลั้งในศีล เขาจะไม่ขอเป็นพิธี ในงานพิธีต่างๆ ก็ไม่มีการประกาศศีลเท่าไร เขาถือว่ามีแล้วประกาศทำไม เขาสมาทานแล้วตั้งใจรักษาแล้ว ผมเห็นว่ามันก็ดีที่

ตอนแรกเขาศรัทธาช้าแต่เมื่อมีศรัทธาแล้ว จิตใจมันหนักแน่นดี และกล้าหาญที่จะยึดหลักที่ดีไว้ จุดนี้รู้สึกว่าการสอนที่เมื่องนอกนั้นเห็นผลช้าแต่มีผลดีได้ลูกศิษย์ดี ลูกศิษย์สมบูรณ์แบบ หนักแน่น และเมื่อเขาสมาทานศีลแล้ว เขาจะพยายามรักษาอย่างสม่ำเสมอถือว่าตัวเองเป็นชาวพุทธแล้ว

สิ่งที่ฝรั่งสนใจ คือ เรื่องจิต เช่น ในวันที่วัดเรามีการแสดงธรรม ญาติโยมก็จะมาฟังเทศน์ฟังธรรมเต็มศาลา ๓๐๐-๔๐๐ คน โดยจะมานั่งสมาธิสักครึ่งชั่วโมง และก็ฟังเทศน์อีกสักชั่วโมงหนึ่ง ที่ออสเตรเลียเราจะเทศน์ทุกวันศุกร์ คนตั้งใจฟังมีศรัทธาอยู่ แต่คนที่มาฟังนั้นมันไม่ใช่เป็นชาวพุทธอย่างเดียวชาวคริสต์ก็มาฟังเหมือนกัน และคนไม่รู้เรื่องพุทธศาสนาที่มาฟังครั้งแรกก็มี การสอนจึงต้องสอนหลายระดับ ทั้งระดับการปลุกศรัทธา และระดับส่งเสริมการประพฤติปฏิบัติที่มีอยู่แล้วให้แน่น สอน

ให้รู้จักธรรมะ เรื่องพระสูตรให้เขาศึกษาพระสูตรคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าโดยตรง คำสั่งสอนและวิธีปฏิบัติในชีวิตประจำวัน เพราะธรรมะอันนี้เวลาเราไปสอนชาวฝรั่งเมืองนอก ก็เหมือนที่นี้ คือเราจะต้องให้ธรรมะที่เขาเอาไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เพราะความทุกข์ของเขากับความทุกข์ของเราก็อันเดียวกัน แต่กุศโลบายและวิธีการสอนต้องแตกต่างกัน เช่น ถ้าเป็นที่เมืองนอกจะไปพูดเรื่องชาดกให้ฝรั่งฟัง เขาก็ไม่รับ เขายังไม่เชื่อ ต้องพูดตรงกับชีวิตของเขา เราจะต้องบอกว่าถ้าทำสิ่งนี้ ชีวิตของคุณจะสบายขึ้น ลองไปทำดูสิ แล้วถ้าเขามีศรัทธา เขาก็จะไปประพฤติปฏิบัติ รักษาศีล เจริญในทาน และก็ฝึกสมาธิเมื่อเขาเห็นผลแล้ว จึงเกิดความเชื่อ เมื่อมีความเชื่อแล้วเราจึงค่อยพูดเรื่องชาดก แต่ถ้าเราไปให้เขาก่อนเขาก็ไม่รับ เพราะยังไม่เชื่อ พวกเราที่เกิดในเมืองไทยมีศรัทธานามาก่อน ชาวฝรั่งศรัทธาขึ้นมาทีหลัง จะต้องเอาความรู้ประสบการณ์

เป็นตัวนำ ดังนั้น เราสอนอะไรต้องสอนด้วยเหตุผลให้เพิ่ม
ความรู้ของเขา แล้วค่อยดึงศรัทธา

ส่วนมากฝรั่งมองไปก่อน หัวใจมาทีหลัง ปีที่แล้ว
ผมพาญาติโยมฝรั่งไปกราบสังเวชนียสถานในประเทศ
อินเดียไปหลายแห่ง ที่ประสูติ ที่ตรัสรู้ ไปทั้ง ๔ แห่ง ใน
ตอนแรกเราไปถึงแล้วจึงไปดูเจดีย์ ผมก็เล่าให้พวกฝรั่ง
ทราบว่ามีพระพุทธรูปเจ้าดับขันธปรินิพพานแล้ว พระธาตุ
ได้ถูกแบ่งออกเป็น ๘ ส่วน และสร้างเจดีย์บรรจุไว้ เราจะ
ไปกราบไหว้พระธาตุนี้กัน ฝรั่งบางคนก็บอกว่า **“เฮ้! พระธาตุ
มีจริงหรือไม่เชื่อจะกราบทำไม”** เขามีความสงสัย ศรัทธา
ไม่ถึง มีศรัทธาที่จะเดินทางอยู่ แต่ศรัทธาในบางอย่าง
ยังไม่ถึง ผมก็อธิบายในแต่ละที่ผมก็อธิบายพุทธประวัติ
ทีละนิดทีละหน่อย อธิบายด้วยเหตุผล ถึงชีวิตขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาก็ค่อยๆ รับ เราไปกราบ
แต่ละสถานที่ภายใน ๑๕ วันนั้น พอวันสุดท้ายมีความ

รู้สึกว่าคุณคนเปลี่ยนเป็นคนละคน ศรัทธาไปจากสมอง
และไปถึงหัวใจ ผมไม่ต้องบอกให้เขากราบเขากราบเอง
ไปถึงพุทธคยา เขาก็ลงมากกราบเลย ดีใจซาบซึ้ง พอกลับวัด
เขาก็อยากไปอีก ด้อยเกิดศรัทธา เราก็เห็นว่า โอ...เขาปัญญา
นำไปก่อน และศรัทธาตามมาทีหลัง บางครั้งเราจึงต้องรู้
วัฒนธรรมประเพณีในแต่ละที่แต่ละแห่ง ผมเองพูดอย่างนี้
ก็เพื่อจะให้พวกเราทั้งหลายช่วยกันกับผมในการประกาศ
ศาสนาในต่างประเทศ และในประเทศไทยด้วย ฝรั่งกำลัง
จะมาเที่ยวเมืองไทย ไม่ใช่มาเที่ยวเพื่อมาดูสถานที่
หรือดูวัฒนธรรมเท่านั้น แต่มาเที่ยวเพื่อหาวิถีดาวาราม
เพื่อศึกษาพุทธศาสนา เขารู้ว่าเมืองไทยเป็นเมืองพุทธ
เขาก็มาดูพวกเราทั้งหลาย พระณเรเราก็เป็นผู้ประกาศ
ศาสนาเหมือนกัน ถ้าหากว่าความประพฤติของเราดีงาม
สมควรต่อสมณเพศ มันจะทำให้ชาวโลกทั้งหลายเกิดศรัทธา
ถ้าเราอยู่ในการปกครองของธรรมวินัย มีความสงบ

เยือกเย็นในกิริยามารยาท ก็ทำให้คนที่ไม่รู้จักศาสนา เกิดศรัทธาได้ หลายคนเคยพูดว่ามาเที่ยวเมืองไทย เห็นพระเณรสงบเรียบร้อยก็เกิดศรัทธา ถ้าเขามาวัดแล้ว เห็นพระเณรเตะตะกร้อ ต่อยมวยมันก็หมดศรัทธาได้ เหมือนกัน ซึ่งก็แล้วแต่การกระทำ เราต้องรับผิดชอบในส่วนนี้ ผมเองก็รับผิดชอบ ตอนนี้ต้องพยายามเป็นตัวอย่างทุกองค์ เพื่อช่วยพระศาสนา เพราะผมเองก็เหมือนกับพวกท่าน ถือว่าพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาของพระอริยเจ้า ศาสนาของเราเป็นยอด ไม่มีจุดต่างพร้อยสักนิด พวกเรานั้นมีโอกาสที่จะช่วยโดยการศึกษาสมาธิกรรมฐานรวมทั้งปัญญากรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน ฝึกจิตของตัวเองให้รู้จักความสงบ เวลาฝรั่งจะมาถาม เรื่องการภาวนาเราก็ตอบได้ เราไม่ตอบจากหนังสือ ส่วนมากเวลาฝรั่งมาถาม ถ้าถามเรื่องสมาธิ แล้วเราตอบจากหนังสือ เขาจะถามตรงๆ ว่าคุณทำเป็นหรือเปล่า

นิสัยตรงไปตรงมานะ ถ้าเราพูดตามหนังสือ

“นั่งสมาธิ คุณลมหายใจเข้า คุณลมหายใจออก ทำให้จิตพร้อม คุณอารมณ์ มันจะเข้าถึงความสงบที่ เยือกเย็นสบาย”

“อาจารย์ทำได้หรือเปล่า?”

“ทำไม่ได้”

เขาก็ไม่ศรัทธา เขาไม่เอาด้วย เพราะเราผู้สอนยังทำไม่เป็น ลูกศิษย์ก็ไม่เอาด้วยเหมือนกัน

จุดนี้สำคัญในการประกาศศาสนาในต่างประเทศ ถ้าหากว่าพวกเรา พระเณรทั้งหลายฝึกจิตอย่างน้อย วันละ ๑ ชั่วโมงมันจะเป็นประโยชน์แก่ตัวเราเอง เป็นประโยชน์ในการสอนผู้อื่น และเป็นประโยชน์แก่สังคมไทยด้วย ฝรั่งกำลังสนใจมากที่จะมาฝึกจิตของ

ตนเอง เพราะปัญหาสังคมของเขาเยอะ มันมากมาย มหาศาล เขากำลังร้อนใจ เศรษฐกิจตก จิตก็ตกไปด้วย คนหมดที่พึ่ง เขากำลังร้อน เขากำลังหาที่พึ่ง เขาอยากให้ พระสงฆ์ของเราเป็นตัวอย่างให้เขา ฝึกให้เขารู้ทางที่จะ ได้รับความสงบ ให้เขามีความสุขทางจิตใจ ถ้าหากว่า พระสงฆ์เราเคยฝึกตัวเองบ้าง ได้รับรสชาติของความสงบ เยือกเย็นในใจ เวลาเราสอนญาติโยมมันก็นั่นแหละ มันจะช่วยประเทศชาติของเราให้สงบสุข ให้พ้นจากทุกข์ได้ ตัวเราเองจะได้เสริมบารมี และเราช่วยผู้อื่นได้ด้วย เมตตาธรรม

ขอให้ท่านทั้งหลายมีความตั้งใจในการศึกษา และ เราจะช่วยกัน เพราะดูภายนอกอาจเห็นว่าเราเป็นฝรั่ง หรือเราเป็นไทย แต่ที่จริงเรารู้กันว่ามันไม่ใช่อย่างนั้น จิตใจมันอันเดียวกัน เราเป็นนักบวชด้วยกัน เราเป็นลูก ของพระพุทธเจ้าด้วยกัน ขอให้พวกเรามีความพยายาม

ตั้งใจในพระศาสนา ช่วยกันประกาศศาสนาโดยการฝึก ตนและเมตตาต่อผู้อื่นด้วยการเป็นตัวอย่างที่ดี และ อยู่ในขอบเขตของธรรมวินัยต่อไป ผมเองก็มีความ พยายามอย่างนั้น และทุกครั้งที่ผมมีโอกาสกลับมา ประเทศไทยก็ดีใจ เพราะประเทศไทยเป็นประเทศสำคัญ มากในโลกนี้ ที่ยังมีพระอริยเจ้าอยู่หลายองค์ และเป็น ที่ฝึกของพระอริยเจ้าต่อไป ถ้าพวกเราทั้งหลายมีความ ตั้งใจที่ถูกต้องแล้ว เราก็จะให้เห็นผลในชีวิตของเรา หาก ไม่ใช่ชาตินี้ก็ชาติต่อๆ ไป ซึ่งจะช่วยพระศาสนาอย่างมาก มหาศาลประมาณไม่ได้

ประวัติ

พระราชวชิรญาณ (ฟิลลิป ญาณมโม)

ชื่อ

พระราชวชิรญาณ (ฟิลลิป ญาณมโม) ฉายา ญาณมโม
อายุ ๖๕ ปี พรรษา ๔๑ วิฑฺฒฐานะ น.ธ.เอก เจ้าอาวาส
วัดป่ารัตนวัน ตำบลวังหมี่ อำเภอวังน้ำเขียว จังหวัด
นครราชสีมา

สถานะเดิม

ชื่อ ฟิลลิป (Philip) นามสกุล โรเบิร์ต (Robert) เกิดวัน
อังคารที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๔๙๘ ตรงกับ ๓๑๑๑
ปีมะแม ในเขตโรสพาร์ค (Rose Park) เมืองแอดิเลด
(Adelaide) รัฐเซาท์ออสเตรเลีย (South Australia)
ประเทศออสเตรเลีย (Australia)

บิดา นายกอร์ดอน โรเบิร์ต (Gordon Roberts)

มารดา นางวิโรนิการ์ นิวแลนด์ (Veronica Newland)

การศึกษา

- พ.ศ. ๒๕๒๐ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ศึกษาศาสตรบัณฑิต (Bachelor of Education) สาขาวิชาชีววิทยา (Biological Sciences) จากวิทยาลัยการศึกษาระดับสูงแอดิเลด (Adelaide College of Advanced Education) เมืองแอดิเลด ประเทศออสเตรเลีย
- พ.ศ. ๒๕๒๑ เข้ารับการอบรมหลักสูตรการศึกษาพิเศษสำหรับอาจารย์ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายด้านงานสอนวิชาชีววิทยา จากโรงเรียนมัธยมศึกษาพอร์ตแอดิเลด (Port Adelaide High School) เมืองแอดิเลด ประเทศออสเตรเลีย

บรรพชา

เมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ตรงกับ ๒๓ ปีมะแม ณ วัดบวรนิเวศวิหาร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร โดยมีสมเด็จพระญาณสังวร เจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศวิหาร เป็นพระอุปัชฌาย์ พระธรรมดิลกเป็นพระกรรมวาจาจารย์

อุปสมบท

เมื่อ วันที่ ๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๓ ตรงกับ ๓^๕/^๗ ปีกอก
ณ วัดหนองป่าพง อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี โดยมี
พระโพธิญาณเถร (ชา สุภทฺโท) เจ้าอาวาสวัดหนองป่าพง เป็น
พระอุปัชฌาย์ พระอาจารย์บุญชู จิตคุโณ เป็นพระวาจาจารย์
พระอาจารย์เลี่ยม จิตธมฺโม เป็นพระอนุสาวนาจารย์

สมณศักดิ์

- พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้รับการแต่งตั้งเป็นพระฐานานุกรมใน
พระเทพปริยัติมงคล ที่ พระครูสมุห์
- พ.ศ. ๒๕๖๓ ได้รับพระราชทานสัญญาบัตรตั้งสมณศักดิ์
เป็นพระราชาคณะชั้นราช ฝ่ายวิปัสสนาธุระที่ **“พระราช
วชิรญาณ”** ในวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๓

การงานของคณะสงฆ์

- พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นรองเจ้าอาวาสวัดป่าโพธิญาณ ประเทศ
ออสเตรเลีย เป็นระยะเวลา ๘ ปี
- พ.ศ. ๒๕๔๕ เป็นเจ้าอาวาสวัดป่านานาชาติ จังหวัด
อุบลราชธานี เป็นระยะเวลา ๕ ปี
- พ.ศ. ๒๕๔๗ คณะสงฆ์วัดป่านานาชาติได้รับถวายที่ดิน
บ้านคลองปลาแก้ง ตำบลวังหมี่ อำเภอวังน้ำเขียว จังหวัด
นครราชสีมา โดยมีพระอาจารย์ญาณมโหมเป็นประธาน
- พ.ศ. ๒๕๕๕ อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุประดิษฐาน
ภายในยอดพระเจดีย์วิหารพระธาตุพุทธบูชา
- พ.ศ. ๒๕๕๘ ได้รับการแต่งตั้งเป็น เจ้าอาวาสวัดป่ารัตนวัน
- พ.ศ. ๒๕๕๘ วัดป่ารัตนวันได้รับอนุญาตจากคณะ
กรรมกร ปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ให้ใช้ที่ดินจำนวน
๒๙๒ ไร่ ๙๓ ตารางวา ปลูกป่าถาวรเฉลิมพระเกียรติ
พระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว **“คืนผืนป่าให้แผ่นดิน
ถิ่นพุทธสถาน”** ถวายเป็นพระราชกุศลที่ทรงเจริญ
พระชนมพรรษา ๘๘ พรรษา ปีพุทธศักราช ๒๕๕๘ ดำเนิน
โครงการโดยกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โดยสำนักงาน
การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ส.ป.ก.) กองทัพบก โดย

มณฑลทหารบกที่ ๒๑ กองทัพภาคที่ ๒ กระทรวงมหาดไทย โดยอำเภอวังน้ำเขียว ร่วมกับประชาชนในเขตพื้นที่

- พ.ศ. ๒๕๖๐ จัดพิธีผูกพัทธสีมา และสมโภชอุโบสถ วัดป่ารัตนวัน
- พ.ศ. ๒๕๖๐ วัดป่ารัตนวันได้รับรางวัลด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมในวัด ระดับดีเยี่ยม จากกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม

ผลงานด้านการเผยแผ่พระพุทธศาสนา

- พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้รับรางวัล วัดดีเด่นด้านการเผยแผ่ศาสนาธรรม จากสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาในการเผยแผ่พระธรรมคำสอนอบรมกรรมฐาน และส่งเสริมการปฏิบัติธรรมให้แก่พุทธบริษัทและผู้สนใจศึกษาธรรมะทั้งชาวไทยและต่างประเทศ
- พ.ศ. ๒๕๖๑ ได้รับการแต่งตั้งเป็น อนุกรรมการเผยแผ่ธรรมะหรือคำสอนของพระโพธิญาณเถร (ชา สุภทฺโท) ทางสื่อดิจิทัล จากคณะสงฆ์วัดหนองป่าพง

สื่อธรรมะในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา

ที่จัดทำโดย พระครูสมุห์พิลลিপ ญาณธมฺโม เพื่อแจกเป็นธรรมทาน

- หนังสือธรรมะ “กัตถัญญตา มุขาคณ ๑๐๐ ปี พระโพธิญาณเถร” หนังสือภาพชีวประวัติหลวงพ่อชา สุภทฺโท (ภาษาไทย ปกแข็ง ๓๓๖ หน้า)
- หนังสือธรรมะ “กัตถัญญตา ๑๐๐ ปี พระโพธิญาณเถร พระธรรมเทศนา” (ภาษาไทย ปกอ่อน ๑๒๐ หน้า)

หนังสือธรรมะ “ธรรมปรากฏ ชิวประวัติพระราชสุเมธาจารย์” (ภาษาไทย ปกแข็ง ๔๒๐ หน้า)

- หนังสือธรรมะ “ของนอก ของใน” โดย พระอาจารย์ญาณธมฺโม (ภาษาไทยและอังกฤษ ปกอ่อน ๒๓๒ หน้า) จัดพิมพ์ทั้งหมด ๕ ครั้ง จำนวนพิมพ์ทั้งหมด ๑๐,๐๐๐ เล่ม
- หนังสือธรรมะ “ธรรมปฏิบัติ” โดย พระอาจารย์ญาณธมฺโม (ภาษาไทย ปกอ่อน ๗๒ หน้า)
- ซีดีธรรมะ “ปฏิบัติบูชา” โดย พระอาจารย์ญาณธมฺโม (ธรรมบรรยายภาษาไทยและอังกฤษ ๓๓ กัณฑ์)

ความเคารพ

ธรรมโอวาท โดยพระเทพพัชรญาณมุนี
แสดงที่วัดป่านานาชาติ ๑๐ ต.ค. ๒๕๖๓

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้ความสำคัญ
กับความเคารพมาก หลังจากที่พระพุทธองค์ตรัสรู้ใหม่ๆ
พระพุทธองค์ตั้งคำถามกับพระองค์เองว่า "เราจะเคารพใคร"
พระพุทธองค์ทบทวนในบรรดาครูบาอาจารย์ ผู้รู้ทั้งหลาย
ในโลกว่าจะมีใครบ้าง ที่มีความเลิศ ความประเสริฐ
กว่าพระพุทธองค์ ในศีล ในสมาธิ ในปัญญา ในวิมุตติ
(ความหลุดพ้น) และวิมุตติญาณทัศนะ (ความรู้ความเห็น
ในความหลุดพ้น) ปรากฏว่าไม่มีแต่พระพุทธองค์ไม่ได้
หยุดแค่นั้น เมื่อท่านแน่ใจว่าไม่มีใครในโลกนี้

ไม่มีใครในจักรวาลนี้ ที่มีความรู้ ที่มีความสามารถยิ่งกว่าตัวท่านเอง พระพุทธองค์ก็ไม่ได้สรุปว่า เพราะฉะนั้นท่านไม่ต้องเคารพใครก็ได้ พระพุทธองค์เลยตัดสินใจพระทัยว่าท่านจะเคารพพระธรรม อาตมาคิดว่า แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยังจะต้องมีสิ่งที่คุณเคารพในจิตใจ เพราะฉะนั้นการที่เรามีที่เคารพ เรามีผู้ที่คุณเคารพ ก็ถือว่าเป็นบุญของเรา

แต่ที่สำคัญในความเคารพนั้นคือผู้ที่รับความเคารพ ต้องฝึกตนให้ควรแก่ความเคารพ เพราะเมื่อเราเห็นความสำคัญในความเคารพ และสร้างระบบให้เอื้อต่อการแสดงความเคารพ ระบบนั้นจะพังถ้าผู้ที่ได้รับความเคารพ ปฏิบัติตัวไม่ควรแก่ความเคารพ

เมื่อเราเจอครูบาอาจารย์หรือผู้ที่ควรแก่ความเคารพอย่างยิ่งเช่นหลวงปู่ชาเป็นต้น เราก็รู้สึกปลาบปลื้ม

ใจใช้ใหม่ ทีนี้ถ้าเราไม่เคารพครูบาอาจารย์ เราไม่เคารพ
ผู้ใหญ่ เราจะเคารพใคร คือคนเราต้องมีความเคารพ ต้องมี
ที่เคารพ ถ้าไม่เคารพผู้ควรแก่ความเคารพ อยู่ไปอยู่มา
เป็นเคารพในความคิดเห็นของตัวเอง เคารพในพิธีมานะ
ของตัวเอง ความเคารพคือการให้น้ำหนัก ให้ความสำคัญ
ให้เกียรติ ถือเป็นใหญ่ สังคมเราจะเจริญงอกงามได้เมื่อ
เราทุกคนเพียรพยายามประพฤติตัวเองให้เป็นผู้ควรแก่
ความเคารพ และยอมอ่อนน้อมถ่อมตน เคารพในผู้ควรแก่
ความเคารพ

ถ้าในปัจจุบันคนในเมืองไทยจะเน้นสิทธิตัวบุคคล
แบบอเมริกัน เราก็ต้องถือว่าเรื่องนี้ต้องมีแน่นอน และ
ควรจะให้ความเคารพในสิทธิมนุษยชนของแต่ละคน
แต่เราจะต้องรักษาความสมดุลกับความอยู่ดีของ
ส่วนรวมด้วยการเน้นตัวบุคคลมากก็มีผลกระทบต่อ

ความรู้สึกในส่วนรวม ในความสามานสามัคคี

ส่วนผู้นำนั้นคุณสมบัติของผู้นำไม่ใช่แค่ว่าเป็นที่
เคารพจะชวนให้คนเคารพนับถือแค่นั้นแต่ยังจะต้องเป็น
ผู้ที่น่ารักด้วย ถ้าผู้นำเป็นผู้ที่ไม่น่ารักแต่ไม่น่าเคารพ ผู้ที่
ตามจะขาดความยำเกรง การเป็นกันเองมากเกินไป
จะทำให้เกิดไม่ดีหลายอย่าง แต่ถ้าเคารพผู้นำอย่างเดียว
แต่ไม่รัก มันจะแข็งเกินไป จะไม่มีความคิดที่จะเสียสละ
เพื่อผู้นำและเพื่อสถาบัน ฉะนั้นความรักและความเคารพ
ต้องไปด้วยกัน เมื่อเราเจอครูบาอาจารย์เช่นหลวงพ่อกษา
แล้ว รักก็รัก เคารพก็เคารพ รักแต่ที่ไม่ลืมหิว เคารพแต่
ยังรู้สึกอบอวน

ในสังคม เราปัจจุบันนี้คนรุ่นใหม่จะมีคำถามแยะ
พร้อมที่จะต่อต้านในหลายๆ เรื่อง ผู้ใหญ่หลายคนไม่ค่อย
อยากจะรับรู้ แต่มันเป็นหน้าที่ของเราทุกคนที่จะต้องเข้าใจ

ในสิ่งที่เราเชิดชูหรือสิ่งที่เราพยายามอนุรักษ์ไว้ ว่าทำไมถึงจะต้องอนุรักษ์ ถ้าไม่อนุรักษ์จะเป็นอะไรไหม และเมื่อมีคนตั้งคำถาม หรือมีคนสงสัยแม้จนกระทั่งมีอากัปกริยาไม่งาม พูดอย่างก้าวร้าวก็ตาม เราควรถือว่าเป็นบททดสอบว่าเรามีสัมมาทิฐิ มีความรู้มีความเห็นมีความเข้าใจในสิ่งที่เขาสงสัยมาน้อยแค่ไหน

ก่อนที่พระพุทธองค์ปรินิพพาน พระองค์เคยตรัสไว้ว่าตราบใดที่กิจของพระตถาคตยังไม่จบ พระพุทธองค์ยังไม่ปรินิพพาน ถ้าทำกิจเรียบร้อยแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างจบแล้ว พระพุทธองค์จึงจะปรินิพพาน สิ่งที่พระพุทธองค์ถือว่าเป็นกิจจำเป็นที่จะต้องทำให้ดีให้เรียบร้อยก่อนจะปรินิพพาน คือการอบรมสั่งสอนให้พุทธบริษัท ๔ รู้และเข้าใจในหลักของพระพุทธศาสนา หลักของพุทธธรรม ถึงขั้นถ้ามีใครใส่ร้าย มีผู้เป็นศัตรู มีผู้วิพากษ์วิจารณ์

แล้วเราสามารถตอบเขาได้ ชี้แจงเขาได้ พระพุทธองค์ยังมีการเตือนสติอีกด้วยว่า ถ้ามีศัตรูของพุทธศาสนา มาพูดหยาบคายวิพากษ์วิจารณ์ใส่ร้ายอะไรต่างๆ ถ้าเธอโกรธเขา เธอไม่ใช่สาวกจริงของพระพุทธเจ้า

สิ่งที่เราต้องจำไว้อยู่เสมอคือ โกรธคือโง่ โกรธเมื่อไหร่ก็โง่เมื่อนั้น เพราะผู้ที่ลูแก่อ่านาจแห่งความโกรธนั้น ใช้เหตุผลไม่เป็น ไม่รู้จักกาลเทศะ ไม่รู้จักควบคุมนำเสียง ไม่รู้จักให้พูดตรงประเด็น ไม่รู้จักพูดให้พอดี เวลาโกรธจะเห็นสิ่งที่ละเอียดอ่อนมีหลายแง่หลายมุม ว่าเป็นเรื่องขาวเรื่องดำจนเกินไป พระพุทธองค์จึงตรัสเตือนว่าอย่าเพิ่งโกรธเขา เขาจะมีเจตนาดี เจตนาร้ายอย่าไปสนใจ วางจิตให้เป็นกลาง เพราะความเป็นกลางของจิตเป็นเงื่อนไขของการใช้ปัญญา ข้อนี้สำคัญมาก

อย่างเรื่องในชีวิตของเราที่ชวนโกรธ ชวนโมโห ชวนรำคาญ หลายคนก็ยังเข้าใจว่าแนวทางปฏิบัติคือ วางให้จิตไม่คิดไม่ทุกข์กับมัน ก็จบ แต่ที่จริงพระพุทธองค์ ก็ตรัสไว้ว่าการปล่อยวางความโมโห ความน้อยใจ ความ โกรธความแค้นอะไรต่างๆ นั้นถูกต้องแน่นอน แต่เมื่อจิตใจ เป็นกลางแล้วไม่ใช่ว่าจะได้แล้วประสบความสำเร็จ ในการปฏิบัติต่อสิ่งนี้เรียบร้อยแล้ว แต่ความเป็นกลาง ความปกติของจิตนั้นเป็นฐานของการใช้ปัญญาเพื่อแก้ ปัญหา ถ้าเป็นว่าทำจิตให้สงบไม่คิด แล้วจบ แล้วใครจะ เป็นคนแก้ปัญหา ทีนี้ต้องยอมรับว่าในปัจจุบันความ เข้าใจในหลักธรรมมันน้อย และเมื่อลูกเมื่อหลานปฏิเสธ ต่อต้านเราก็ไม่รู้จะพูดยังไง ก็เป็นอันว่าเราไม่ทำตาม พระพุทธบัญญัติว่า อุบาสกอุบาสิกา มีหน้าที่ต้องศึกษา ธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์จนถึงขั้นที่เราสามารถ

ตอบผู้ที่กล่าวต่อหรือว่าผู้ที่ใส่ร้ายหรือผู้ที่วิพากษ์วิจารณ์
ในสิ่งที่ไม่เป็นจริง

พุทธองค์ทรงเรียกพระศาสนาที่พระองค์ทรงก่อตั้ง
ว่าเป็นประเภทวิริยวาท คือเป็นศาสนาที่ให้เกียรติ
ให้ความสำคัญ เคารพในความเพียร เคารพในศักยภาพของ
มนุษย์ที่จะพัฒนาตน พุทธศาสนาสอนว่ามนุษย์ถึงความ
สมบูรณ์ของความเป็นมนุษย์ได้ด้วยการฝึกตน คำสั่งสอน
ของพระพุทธองค์ที่ท่านรวบรวมในอริยมรรคมีองค์ ๘
เราจะย่อลงมาได้เป็น ๓ ไตรสิกขา คำว่าสิกขาคือการฝึก
ฝึกตน ฝึกพฤติกรรม ฝึกจิตใจ ฝึกปัญญา เพราะฉะนั้น
หัวใจของศาสนาพุทธคือการฝึกตน พระพุทธองค์
ตำหนิระบวรณะของศาสนาพราหมณ์ เพราะคนที่เกิด
เป็นพราหมณ์ ก็ถือว่าเป็นพราหมณ์ตลอด เกิดเป็นศูทร
ก็จะเป็นศูทรตลอด เป็นอะไรก็เป็นเพราะกฎแห่งกรรม

และจะต้องเป็นอย่างนั้นตลอดไป พระพุทธองค์จึงตำหนิ
ศาสนาพราหมณ์ เพราะทำให้คนไม่คิดจะพัฒนาตน
ไม่คิดจะฝึกตน

บางที่คนรุ่นใหม่ เขามีการศึกษา เขาพูดเก่ง
พูดเก่งกว่าเรา เชื้อมั่นในตัวเองมากกว่าเรา แต่ว่าลึกๆ เรา
ก็รู้ว่าเขาคิดผิดอยู่ แต่เราไม่สามารถจะพูดได้ว่าเขาผิด
อย่างไร ในบางเรื่องฟังแล้วมันสลับซับซ้อนจนเราขี้เกียจคิด
แต่ตัวนี้แหละที่อันตราย ที่บอกกับตัวเองว่า "เนี่ย!
ไม่ยากคิด ช่างมัน ปล่อยวางๆๆ อย่าไปคิด ถ้าไปคิดแล้ว
จะปวดหัว" ความคิดแบบนี้แหละเป็นความคิดที่ต้องเสีย
สละนะ ในยุคนี้คิดอย่างนี้ไม่ได้ เพราะเราอยู่ในยุคที่ทุกสิ่ง
ทุกอย่างสับสนปั่นป่วนไปหมด แล้วที่เรารับมาเป็น
มรดกตกทอดจากบรรพบุรุษ คนที่ตั้งคำถามกันหมด สงสัย
กันหมด ต่อต้านกันหมด

มีเด็กนักเรียนถามอาตมาว่า "เราต้องกราบพระ
ทุกรูปใหม่ครับ เพราะบางทีเห็นพระที่ดูไม่น่าเคารพ
ผมก็ไม่อยากกราบ" อาตมาตอบเขาวนั้เป็นเรื่องของสงฆ์
สถาบันสงฆ์ถือว่าเป็นสถาบันพิเศษ เพราะใน ๒๕๐๐ ปี
ที่ผ่านมา (นี่อาตมาประมาณเองนะว่า) ผู้ที่บรรลุนิพพาน
เป็นพระอรหันต์ก็ต้องเป็นสมาชิกของสถาบันนี้อย่างน้อย
๙๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ เป็นสถาบันที่ผู้มีจิตใจสูงเลือกที่จะอยู่
มากที่สุด เป็นสถาบันที่คนที่ดีที่สุด มีคุณภาพที่สุดในตลอด
๒๕๐๐ กว่าปี เป็นสมาชิก เพราะฉะนั้นเหตุผลขออาตมา
ก็คือสถาบันสงฆ์เป็นสถาบันที่ควรแก่ความเคารพ คือ
ถ้าเราเชื่อในศักยภาพของมนุษย์ว่ามนุษย์บรรลุนิพพานได้
ด้วยความเพียรตามหลักอริยมรรค ๘ และสิกขา ๓ นั้น
และผู้บรรลุนิพพาน พระอรหันต์ ถือว่าเป็นมนุษย์ที่เลิศ
ที่ประเสริฐ สถาบันที่เป็นที่อยู่ของผู้เลิศประเสริฐส่วนใหญ่

ก็ควรแก่ความเคารพ ส่วนพระที่ว่าประพฤติตัวผิดนั้น
เราก็ควรจะถือตามหลักกฎหมายว่าบริสุทธิ์จนกว่าพิสูจน์
ว่ามีความผิด ถ้าเรารู้เลย มั่นใจได้เลยร้อยเปอร์เซ็นต์ ว่า
เป็นพระพุทฺธิ์ล จะไม่กราบ ไม่ไหว ก็ไม่เป็นไร แต่ถ้าแค่ดู
ท่าทางไม่น่าเคารพ เลยคิดว่าจะไม่แสดงความเคารพใน
ผู้ที่เราไม่รู้สึกเคารพอย่างจะอันตราย ต้องแยกแยะระหว่าง
ความรู้สึกเคารพและการแสดงความเคารพออกมาทางกาย
ทางวาจา อาตมาก็ย้อนถามนักเรียนว่า ถ้าอย่างนั้นสมมุติว่า
เราจะเคารพในความรู้สึกของตัวเอง และให้น้ำหนัก
ความรู้สึกของตัวเอง ให้ความรู้สึกของตัวเองเป็นเครื่อง
ตัดสินว่าจะไหวใครหรือจะกราบใคร แล้วถ้าความรู้สึก
ของตัวเองเปลี่ยนแปลงมันจะเป็นอย่างไร เช่นในอาทิศย์
นี้กำลังรู้สึกว่าชอบพระองค์นี้ เคารพองค์นี้ ก็จะกราบ
แต่วันใดวันหนึ่งก็เกิดรู้สึกไม่พอใจ เออ...วันนี้จะไม่กราบ

ความดี ความซื่อ ทั้หลาย
ผลสวญก่ได้เ็นพหุทั้การงาน ทั้หลายชดมรช่ยอ
คืเกิดม้ทั้ทั้ละล่ ซ่ก่เกิดม้ทั้ทั้ละล่
อย่าไปอชญา พย
ข้อสำคญได้ทั้ใจได้เกิด ทั้ช
กรรม คือความ พย

จะกราบเฉพาะวันและเวลาที่รู้สึกว้าศรีทธา ถ้าเป็น
อย่างนั้นสังคมเรามันจะอยู่ไม่ได้ และสำหรับพระเจ้า
ถ้าจะกราบแค่ครูบาอาจารย์หรือหลวงพ่อบุญที่รู้สึก
ว่าเคารพศรัทธา และพระองค์ไหนที่เราไม่ค่อยศรัทธา
ไม่ต้องกราบ อย่างนี้คิดว่าคณะสงฆ์ก็จะแตกแยกกันทันที
มันคงจะไปไม่ได้

ฉะนั้นการแสดงความรักเป็นธรรมเนียมที่
รักษาความสามัคคีในสังคม แต่ความรู้สึกส่วนตัวนั้น
เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ถ้าเราไม่เคารพไม่ต้องเข้าใกล้หรือ
ไม่ต้องไปสนทนาอะไรมาก แต่ภายนอกเพื่อความอยู่
ร่วมกันแม้จะนานาจิตตังก็ให้อยู่ร่วมกันอย่างให้เกียรติกัน
ให้โอกาสกัน และมองกันในทางดีไว้ก่อน ถ้าไม่รู้
ร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าไม่ดี ก็ มองว่าดีไว้ก่อน

มีเด็กนักเรียนมาถามมาว่า "ทำไมต้องถูก
บังคับให้เรียนในสิ่งที่ไม่ชอบ" ถ้าลูกหลานมาถามอย่างนี้
แล้วเราจะตอบเขาอย่างไร...เราก็ตอบเขาได้ว่า ถ้าอย่างนั้น
จะเอาความรู้สึกว่าชอบเป็นหลักในการเรียนไหม สมมุติว่า
วิชานี้ปีนี้ชอบตลอดปี แล้วปีหน้ามันก็เปลี่ยนเป็นไม่ชอบ
ก็จะเลิกเรียนไป อย่างนั้นหรือ...และวิชาที่ปีนี้ไม่ชอบแต่
เกิดการเปลี่ยนใจ ชอบก็จะเรียน ความชอบและความไม่
ชอบเป็นของไม่แน่นอน ถ้าการจะเรียนหรือไม่เรียนขึ้น
อยู่กับว่าชอบหรือไม่ชอบมันเอาเป็นหลักไม่ได้ มันเป็น
ไปไม่ได้หลายสิ่งหลายอย่างใช้ไหม ที่ตอนเริ่มต้นเราไม่
ชอบแต่ก็อยู่ไปอยู่มาและเกิดความรู้สึกว่า เอ้อ...ก็ดี
เหมือนกัน บางสิ่งบางอย่างเริ่มต้นนี้ชอบสนุกแต่อยู่ไปอยู่มา
ก็ไม่ค่อยชอบแล้ว อันนี้เราก็เห็นความเปลี่ยนแปลง ความ
ไม่แน่นอนของความรู้สึกชอบและไม่ชอบ ถ้าเราจะ

ไม่ให้ใครบังคับเรา ก็เป็นอันว่าเราถือว่าไม่มีใครรู้มากกว่าเรา เราเป็นคนที่ดีที่สุด การถือว่าตัวเองเก่งที่สุด รู้มากที่สุด เป็นความคิดที่อันตราย ส่วนมากสิ่งที่มีคุณค่าในชีวิตก่อน จะเข้าถึงก็ต้องผ่านความลำบากก่อน สิ่งที่มีคุณค่ามาก แล้วได้มาโดยง่าย ไม่รู้จะมีหรือเปล่า นึกไม่ออก...แต่ เพราะเราผ่านความยากลำบากก่อนจะเข้าถึงจะต้องล้มลุกคลุกคลานสักระยะหนึ่งก่อน เมื่อเขาถึงแล้ว โอ้... มีความสุข สิ่งที่ได้มาโดยง่ายนี้เราจะไม่ค่อยจะประทับใจ ไม่ค่อยจะภาคภูมิใจ ฉะนั้นมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ดีหรือเกือบจะทุกสิ่งทุกอย่างที่ดี ที่มีประโยชน์ในระยะยาว จะต้องผ่านความลำบากเสียก่อนจึงจะเข้าถึง ก็เลสที่หนักลัวที่สุดคือ ความกลัวลำบาก ถ้าใครเจอความลำบากไม่เอา ไม่ชอบ เหนื่อย เบื่อ หยุด ชีวิตก็จะคับแคบมาก ไข้ไหม...ฉันจะทำเฉพาะในสิ่งที่ฉันชอบ โอ้โห...แบบนี้จะไปถึงไหน

ทุกวันนี้เราความคิดแบบตะวันตก เชิดชูความรู้สึก ชั่วคราวขึ้นมา ให้ความเคารพในอารมณ์ชั่วแวบมากเกินไป ลดทอนความรู้สึกต่อส่วนรวม ความไว้วางใจซึ่งกัน และกันลงคือยิ่งเห็นแก่ตัวยิ่งให้ความสำคัญกับสิ่งที่ชอบ สิ่งที่ไม่ชอบก็จะยิ่งสร้างความรู้สึกแบ่งแยกเรากับเขา และพลังของความสามัคคีก็จะหายไป

นี่ก็คือตัวอย่างความคิดที่วันนี้จะขอเสนอให้เราคิด นำไปพิจารณาคือเรื่องธรรมดา ธรรมดาๆ ง่ายๆ ที่อยู่กับเรามาตลอด คือธรรมเนียมประเพณี หลักชาวพุทธต่างๆ มันถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องหยุดเพื่อมาคิดทบทวนว่า เข้าใจหรือยัง ถ้ายังไม่เข้าใจ อย่าไปรำคาญ อย่าไปคิด **“ไม่คิดดีกว่า” “ช่างมัน”** ต้องหาความรู้ ยุคนี้นั้นไม่มี ข้ออ้างหรือกว่าไม่รู้ จะไปหาความรู้ที่ไหน ทุกวันนี้ไม่ว่า หนังสือไม่ว่า YouTube โอ้โห... แหล่งความรู้มีมาก

แม้แต่คำสอนเรื่องกฎแห่งกรรมอะไรๆ ไปเปิด Google
เอา มีแยะๆ ไปเลย

เรามาดูถึงยุคที่เราต้องรับผิดชอบมากขึ้น เพื่อ
ปกป้องพระพุทธศาสนา เพราะศัตวรรษพุทธศาสนามีมาก
ไม่ใช่ที่เราจะโต้ตอบด้วยความรุนแรง เราโต้ตอบด้วยจิต
ที่เป็นกลางและด้วยปัญญาที่ชี้แจงว่า **“อย่างนั้นไม่ใช่”**
“พุทธศาสนาไม่ได้สอนอย่างนั้น” “ที่เราทำอย่างนี้
ก็ด้วยเหตุผลอย่างนี้ๆ นะ” เราโชคดีว่าศาสนาของเรา
มีเหตุผลทุกอย่างฉะนั้นเพื่อตัวเราเอง เพื่อการศึกษา
การปฏิบัติของตัวเราเอง เพื่อครอบครัวของเรา เพื่อ
สังคมของเรา เราต้องเอาจริงเอาจังกับหลักคำสอนของ
พระพุทธเจ้าให้มากขึ้น สามารถสรุปและพูดกับลูกกับ
หลานเราได้

เวลาพูดเราต้องเอาใจเขามาใส่ใจเรา บางสิ่งที่จะ
ทำให้รู้ได้ว่าเราเข้าใจจริงหรือยัง วิธีที่ดีที่สุดคือสอนคน
อื่นจะรู้เลยว่าเข้าใจหรือไม่เข้าใจ เพราะถ้าไม่เข้าใจ
เวลาคุยกับคนอื่นพูดไม่ออก คิดว่าเข้าใจแต่หลอกตัวเอง
การพยายามถ่ายทอดให้คนอื่นนั้นแหละจะเป็นการตรวจสอบ
ความเข้าใจของตัวเองอย่างดีที่สุด

ประวัติ

พระเทพพัชรญาณมุนี (ณอน ขยสาโร)

นามเดิม ณอน ชิเวอร์ตัน (Shaun Chiverton)

- พ.ศ. ๒๕๐๑ เกิดที่ประเทศอังกฤษ
- พ.ศ. ๒๕๒๑ ได้พบกับพระอาจารย์สุเมโธ (พระราชสุเมธอาจารย์ วัดอมราวดี ประเทศอังกฤษ) ที่วิหารแฮมสเตอร์ ประเทศอังกฤษ ถีอเทศเป็นอนาคาริก (ปะขาว) อยู่กับพระอาจารย์สุเมโธ ๑ พรรษา แล้วเดินทางมาประเทศไทย
- พ.ศ. ๒๕๒๒ บรรพชาเป็นสามเณร ที่วัดหนองป่าพง จังหวัด อุบลราชธานี
- พ.ศ. ๒๕๒๓ อุปสมบทเป็นพระภิกษุ ที่วัดหนองป่าพง โดยมีพระโพธิญาณเถร (หลวงพ่อชา สุภทฺโท) เป็นพระอุปัชฌาย์
- พ.ศ. ๒๕๔๐-๒๕๔๔ เจ้าอาวาส วัดป่านานาชาติ จังหวัด อุบลราชธานี
- พ.ศ. ๒๕๔๕-ปัจจุบัน พำนัก ณ พำนักสงฆ์บ้านไร่ทอสี อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

สมณศักดิ์

- ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๒
เป็นพระราชอาคันตุกะชั้นราช ฝ่ายวิปัสสนาธุระ ที่ พระราชพัชรมานิต พิสิษฐกรรมคุณสุนทร มหาคณิสสร บวรสังฆาราม คามวาสี
- ๑๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๓
เป็นพระราชอาคันตุกะชั้นเทพ ฝ่ายวิปัสสนาธุระ ที่ พระเทพพัชรญาณมุนี วิปัสสนาวิจิโกศล วมลภาวนาวรกิจ มหาคณิสสร บวรสังฆาราม คามวาสี

เกียรติคุณและรางวัล

- พ.ศ. ๒๕๔๓ ถึงปัจจุบัน องค์ประธานที่ปรึกษาโรงเรียนทอสี โรงเรียนวิถียุทธปัญญา กรุงเทพมหานคร
- พ.ศ. ๒๕๕๒ ถึงปัจจุบัน องค์ประธานที่ปรึกษามูลนิธิปัญญา ประทีป กรุงเทพมหานคร
- พ.ศ. ๒๕๕๒ ถึงปัจจุบัน องค์ประธานที่ปรึกษาโรงเรียนปัญญา ประทีป โรงเรียนวิถียุทธปัญญา อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา
- พ.ศ. ๒๕๕๙ รางวัลการส่งเสริมการศึกษาเพื่อสันติภาพ โดย มูลนิธิการศึกษาเพื่อสันติภาพ สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (ป.อ.ปยุตฺโต)

- พ.ศ. ๒๕๕๓ ได้รับการยกย่องเชิดชูเป็นผู้ใช้ภาษาไทยดีเด่น เนื่องในวันภาษาไทยแห่งชาติ โดยกระทรวง วัฒนธรรม
- พ.ศ. ๒๕๕๔ ปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาวิชาธรรมนิเทศ โดยมหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

สื่อธรรมะในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา

ผลงานพระเทพพัชรญาณมุนีในการเผยแผ่พระธรรมเทศนา ทั้งรูปแบบหนังสือ การบันทึกเสียงและวิดีโอ มีจำนวนมาก และต่อเนื่อง ทั้งภาษาไทย อังกฤษ และหลายภาษา เช่น

- พ.ศ. ๒๕๕๖ Without ans Within - Questions and Answers on the Teaching of Theravada Buddhism จัดพิมพ์ไว้แจกนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติตาม สถานที่พักโรงแรมต่างๆ
- พ.ศ. ๒๕๖๐ หนังสือ Stillness Flowing - The Life and Teachings of Ajahn Chah ชีวิตประวัติ พระโพธิญาณเถร (หลวงพ่ocha สุภทฺโท) เป็น ภาษาอังกฤษ

ไม่ตายจากหลวงพ่ocha

พระเทพพัชรญาณมุนี

แสดงที่วัดป่านานาชาติ ๑๖ ม.ค. ๒๕๖๓

วันนี้ วันที่ ๑๖ มกราคม เป็นวันที่เราระลึกถึงครูบาอาจารย์ของเรา หลวงพ่ochaท่านจากเราไปเมื่อ ๒๘ ปี ที่แล้ว หลวงพ่ochaท่านจากเราไปแค่ครั้งเดียว แต่พวกเราจากหลวงพ่อไปทุกวันๆ เวลาไหนที่เราทำสิ่งที่ไม่ดีด้วยกาย วาจา หรือใจ ทำไม่ตรงตามที่ท่านเคยแนะนำเราไว้ด้วยความเมตตากรุณาของท่าน เรียกว่าเราหันหลังให้หลวงพ่อ รู้ว่าผิด รู้ว่าไม่ควรทำ รู้ว่าไม่ควรพูดก็ช่างมัน! อดไม่ได้ เรียกว่าตายจากหลวงพ่ocha หลวงพ่ochaตายจากเราครั้งเดียว แต่เราตายจากหลวงพ่ochaไม่รู้กี่ร้อยกี่พันกี่หมื่นครั้งแล้ว

ฉะนั้นวันนี้จึงเป็นวันที่เราระลึกถึงบุญคุณของหลวงพ่อ ขอให้เราทุกคนตั้งอกตั้งใจว่า จะไม่ตายจากหลวงพ่ochaอีก จะพยายามเป็นศิษย์ เป็นลูกศิษย์ เป็นหลานศิษย์ เป็นผู้ที่พยายามเจริญตามรอยของท่าน การที่ท่านได้บรรลุธรรมนั้นไม่ใช่อะไร ท่านเองก็ยืนยันได้ว่า *"ผมทำได้ เพราะผมกล้าทำ กล้าอด กล้าทำ กล้าฝืน กล้าสู้"* ท่านทำจนกระทั่งท่านได้ชนะของท่าน ท่านกับเราอาจจะต่างกัน ในหลายๆ ด้าน แต่เราทุกคนมีความสามารถ มีศักยภาพในการละบาป บำเพ็ญกุศล ชำระจิตใจของตนให้ชาวสะอาดเหมือนกับท่าน ท่านไม่ต้องการให้เรากราบไหว้บูชาท่านอย่างเดียว แต่ถ้าท่านต้องการอะไรท่านต้องการปฏิบัติบูชา ให้เราบูชาท่านด้วยความเพียรพยายาม เอาชนะใจตัวเอง เสียสละกิเลส ไม่เสียตายกิเลส เพื่อเราจะได้ไม่ต้องตายจากท่านอีกต่อไป

นอบน้อมบูชาคุณ

ISBN :

สงวนสิทธิ์ ห้ามคัดลอก ตัดตอน หรือนำไปพิมพ์จำหน่าย

หากท่านใดประสงค์จะพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

โปรดติดต่อ เจ้าอาวาสวัดป่านานาชาติ

ต.บุงหวาย อ.วารินชำราบ

จ.อุบลราชธานี ๓๔๓๑๐

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : มกราคม ๒๕๖๔ จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม

จัดทำโดย : วัดป่านานาชาติ ต.บุงหวาย อ.วารินชำราบ

จ.อุบลราชธานี ๓๔๓๑๐

ภาพประกอบ : ภาพวาดหลวงปู่ชา (หน้า ๕) เป็นผลงานจิตรกรรมโดย

สมภาพ บุตรราช

ขอบพระคุณสำหรับภาพถ่ายจาก

ธีรวุฒิ ชลศึกษ์

ศราววุฒิ กลิ่นกล้า

กตภัน แก้วสง่า

มนตรี ศิริธรรมปิติ

สมคิด ชัยจิตวินิช

Dave Getzschman

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์ศิริธรรม ออฟเซ็ท โทร. ๐-๔๕๓๑-๗๔๙๑-๕

แจกเป็นธรรมทาน ห้ามจำหน่าย